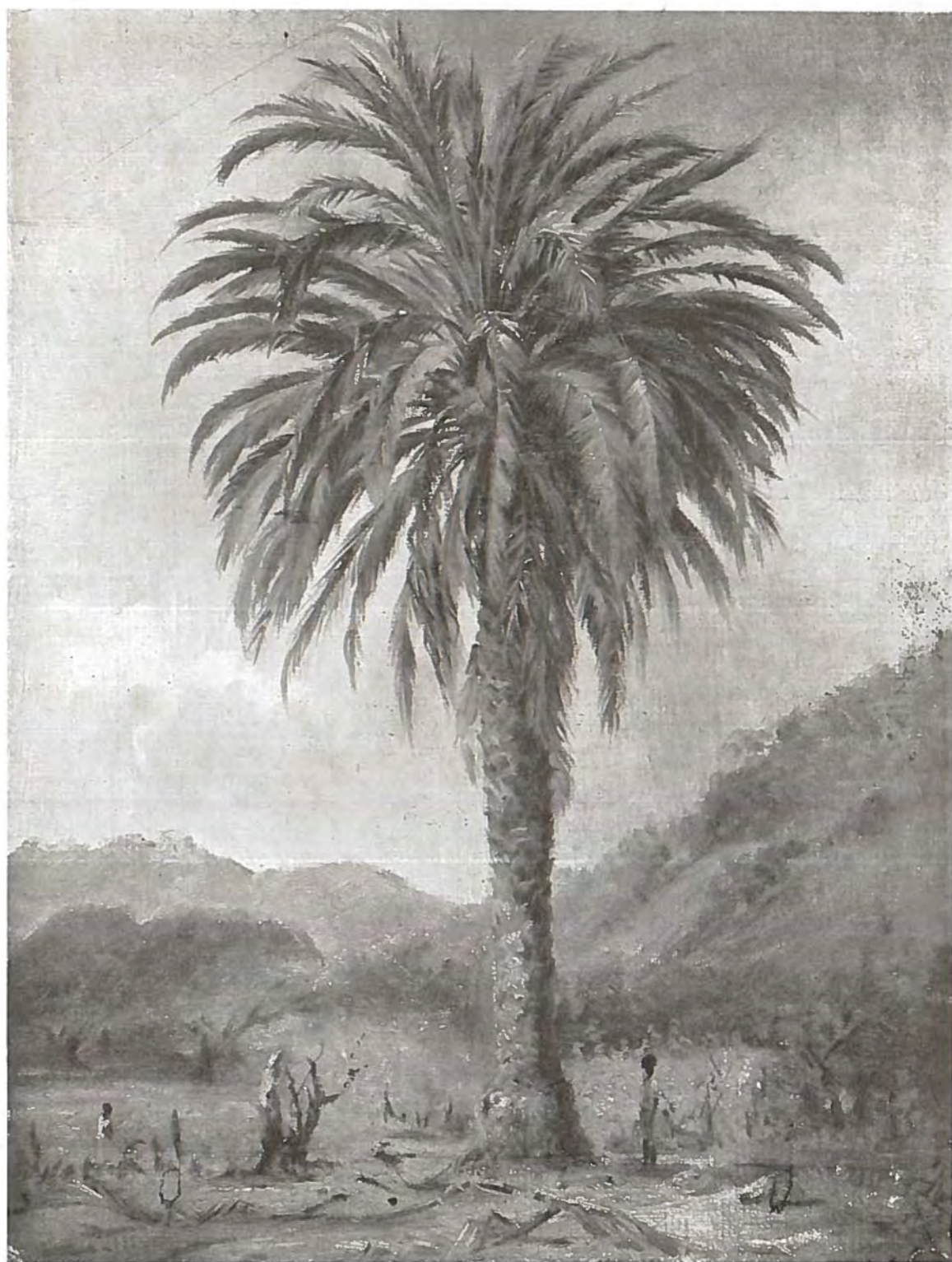

THORA VISBY-PETERSEN

ST. THOMAS

TROPEMINDER FRA
DE VESTINDISKE ØER

ERIK H. JUNGS FORLAG — AARHUS - KØBENHAVN - KRISTIANIA — MCMXVII

DE FORENEDE BOGTRYKKERIER

COPYRIGHT 1917 BY ERIK H. JUNGS FORLAG

FORORD

Billedstoffet til disse mine St. Thomas-Minder skyldes min Faders flittige Haand og kunstneriske Blik.

Med Sans for og Kærlighed til Naturens Pragt og Folkets Ejendommelighed paa »De vestindiske Øer« skable han en Rigdom af Akvareller og Skitser i Olie, der saa levende fortæller om Livet derude.

Af Skatten, som den ferme Pensel fremtryllede, er det blevet mig forundt at hæve en lille Del. Maatte disse Skitser blive et kært Minde om vore Tropeøer; ikke alene for os Danske, der har haft et Hjem derude under Tropesolens Glød og derfor vel i højere Grad end andre føler Sorgen over at have mistet de naturskønne frodige Øer, men ogsaa for alle dem, der gennem andres Skildringer har lært at kende og elske de fagre Egne.

Thora Visby-Petersen.

TIL MINE SØSTRE

MIT TROPEHJEM

Der var engang, saalunde lyder Indledningen til saa mangt et Eventyr, og ejer de tre Smaaord ikke en vis tillokkende, en egen festlig, ja, en ligefrem magisk, forjættende Klang? Sanserne anspændes, og Forventningerne er ubegrænsede, naar de lyder.

Det lille Stykke Eventyr, der Aar 1671 knyttedes til Danmark, er jo for os Danske en Saga blot, nu Flaget er strøget. Som et lille Vindue ud til den store, fremmedartede Verden var de havombruste Jomfruer, hvor Tropesolen i sin altbeherskende Magt fremtryller den betagende, smukke eksotiske Vegetation; men mat er Klangen blevet i »der var engang«, staaende i Forbindelse med de vestindiske Øer, den festlige Eventyrintroduktion er forvandlet til det sørgelige Faktum: »Der var engang tre pragtfulde Øer, hvor Dannebrog vajede.«

En Morgenstund med høj, solfyldt Himmel, i de gode gamle Dage, da endnu ingen Hamilton-Jackson havde paavirket og fordrejet Hovederne paa de smaa Antillers Negerbefolkning, og hvor europæiske Moder endnu var en Sjældenhed blandt de farvede, styrede Barken »Malvina« for fulde Sejl ind mod de skønneste Perler i Antillernes Krans, Øerne med det tropiske og oceanske Klima.

Naar man i seks Uger har været omgivet af det mægtige aabne Hav med den uendelige, vide Horisont som Synsgrænse, føles en sælsom velgørende Fornemmelse ved at øjne Land. Alt længe har Øjet forgæves søgt Vestindiens bebudede Tropepragt, og et Skuffelsens Suk fødes ved i Stedet for svajende Palmer og spædgrønne Bananer at skue nøgne Klipper og vidtrækkende Skær; men næppe er Sukket udløst, før vi, idet vi svinger om en Pynt, har St. Thomas for os. Hyllet i den slørede, blaahvide Morgendis ligger Danmarks skønneste By, skjult for vore spejdende Øjne, som en slumrende, tilsløret Diva.

De hvidkalkede Skær ved Havneudløbet gnistrer i Solglansen, og lidt efter lidt hæves og opløses Taagetæppet, der svinder bort opad de yppige Bjerghøjder som lette, hvide Smaaskyer, og Øen aabenbarer sig for os i al sin Ynde og blændende Skønhed.

Indsejlingen til St. Thomas er som et Eventyr; et uforglemmeligt Indtryk gør den paa enhver, der har mindste Sans for Naturpragt. Som i en Dal ligger Byen Charlotte Amalie, der almindeligvis kaldes St. Thomas, og fra Dalens Bund klatrer de lyse Tropeboliger op ad de tre maleriske, lysegrønne Høje med de bløde, lette Konturer mod den azurblaa Himmel. Hvide som Alabast skinner de sydlandske Bygninger frem mellem Tropevegetationen, de flade Tage blinker og luer i festlig Regnbueglans, og som Baand snor Veje og Stier sig i Zig-zag op gennem de frodige Bjerge. Fra Signalstationen, Cowells Batteri, den gullighvide, aristokratiske Guvernementsbolig og det rosafarvede, palmeomsuste Fort smelder det danske Splitflag. En Mængde Baade, bemandet med støjende, halvnøgne Negre, sværmer om de nyankomne Skibe, der befinder sig i det pompøse Naturhavnebassin, hvis Ramme dannes af prægtige Bjerge, Høje, idylliske Smaaøer og Korallrev, hvor Bølgerne brydes til fraadende Skum. I det dybgrønne af Salt duftende Atlanterhavsvand boltrer antagelige Hajer sig; deres sorte Rygge skimtes i Bølgebruset, og sølvhvidt blinker det, naar Menneskeæderen lynsnart vender Bugen opad for at snappe et eller andet spiseligt. Mine Øjne følger en

hvidklædt Skikkelse, der fra den halvmaaneformede Hovedgade hastigt iler mod »Kings-wharf«, skulde det mon være Fa'er, og fire Par Barneøjne tindrer af Lykke og Glæde, da Manden med Korkhjelm og det blændende hvide Tropetøj virkelig er den længe savnede Papa. Gennem Kikkerten øjner vi vort fremtidige Hjem, og sorte Matty, der er mødt for at modtage sin Masters Familie, erklærer med en vis Stolthed, at Hjemmet er: *very fine indeed*. Dette at omplantes i tropisk Jordbund gaar saa let som Fod i Hose, man føler øjeblikkelig et uforklarligt Velvære.

Solen, blaanende Bjerge, majestætiske Palmer, duftsvangre, eventyrlige Blomster og fuldmodne Frugter, kendte og ukendte, i Farver og Størrelser, som vi ikke i vor vildeste Barnefantasi har drømt om, al dette alene bereder Sanserne en frydefuld Fest, og dertil kommer saa St. Thomas's brogede Befolkning, der giver Øen et egenartet Fysiognomi, som yirker velgørende paa den fremmede Nordbo. Man siger til sig selv: her er jo godt at være, og det er der. Der er bogstavelig talt ikke den Ting, uden den jo fortæller, at man er under Tropesol, alene i den Maade, hvorpaa de smukke Kreolerinder hilser os, overbevises vi om, at vi opholder os i et eksotisk Klima, saaledes kan kun en Kvinde, født under Sydens Sol, vinke, der ligger ligesom en hjertelig, varm Velkomsthilsen i deres bløde, smidige Haandbevægelser, der er saa uforlignelige, saa talende.

Og det vestindiske Formiddagsmarked med dets Uro og særegne Præg bidrager unægtelig ikke mindst til, at Ankomsten til mit Tropehjem prentede sig i min Hukommelse med uudslettelig Skrift til et herligt, storslaaet Minde.

Vidunderligt er det brogede Folkeliv paa de kridhvite, solvarme Gader, hvor Palmer tilvifter én Kølighed.

Europæere af højst forskellig Nationalitet og de sorgløse sorte og kulørte i deres karakteristiske Paaklædning afgiver et ægte, sydlandsk Billede en saadan Formiddag, hvor Dronningensgade og Torvet genlyder af Sang og Raab, blandet med Latter og Skænderi, medens det fornøjelige Marked afholdes.

Neger- og Mulatkvinder i deres lange, stivede Slæbekjoler eller stærkt opkiltrede Nederdele bærer det tætte Uldhaar flettet i en ti—tolv smaa Fletninger, som fuldstændig skjules under den klædelige Turban, der oftest er af en fyrig Farve, og en Kridtpibe i Mundvigen er meget almindeligt hos det svage Køn blandt vore sorte Landsmandinder. En saadan »coloured lady«, »ladies« er de selvfølgelig alle, bærer Hovedet stolt og selvsikkert paa de kraftige Skuldre og skrider af Sted med en Værdighed som nogen Dronning, og alt bærer de paa Hovedet, det være sig den ubetydeligste Ting, som i Vægt intet repræsenterer, og den tungeste Last; for Negerinden er det den selvfølgeligste Ting af Verden at balancere med de forunderligste Genstande paa den velordnede Turban. Selv et Brev transporteres paa denne Maade, men faar da for en Sikkerheds Skyld en Sten med som Følgesvend.

En pikant, krydret Duft kildrer ens Lugtenerver og blandes med Parfumen fra rigt blomstrende Træer og fuldmodne Frugter, der er hobet op paa selve Gadefliserne eller ordnet i de mange Smaaudsalg, hvor man ofte træffer en billedskøn Kreolerinde som Sælgerske, Side om Side med en støjende Neger- eller Mulatpige eller en stilfærdig, voksfarvet Ungmø ude fra Thatchernes idylliske lille Fiskerleje. Lange Bundter spanske Løg og Garlie, Hvidløg, hænger malerisk ned fra Murene og frister Vestindianere i samme Grad som de friske, skinnende blanke Peberarter; de kardinalrøde og flaskegrønne skarpe Frugter er Lækkerbiskener for Folket her som overalt i Troperne. For mit modtagelige Barnesind syntes det, som om Alverdens Skatte er samlet paa dette sydlandske Marked og straalere os i Møde, da vi gaar vor første Gang gennem St. Thomas til vort Hjem, hvor nye Overraskelser venter os Nordboer.

I Lighed med de fleste vestindianske Boliger er vort Hjem forsynet med Kolonnader og Gallerier. Gaarden, der befinder sig i en Højde af første Sal, ligger midt i Lejligheden

FREGATTEN »SJÆLLAND« FORLADER ST. THOMAS

og er til vor Henrykkelse omdannet til den hyggeligste Have. I Baljer og Kar knejser, kryber, kravler og hænger Træer, Buske og Slynngplanter, blomstrende til Overdaadighed, og modne Appelsiner kan vi selv plukke, det er unægtelig en Begivenhed. Over store, duftende Blomsterkalke svæver de mest bedaarende Kolibrier; deres fortryllende Fjederham funkler som Facetter i slebne Krystalprismer, idet de ligesom hængende i Luften nipper den søde Nektar fra Blomsternes Honningkar med det lancetformede Næb, der har givet Negrene Anledning til at benævne den lille, beffjedrede Skabning »Doktorbird«. Lodret holdes den lille Krop, medens Blomsterkronen efterses, og Vingerne spiller saa hurtigt i Luften, at Øjet vanskeligt kan følge dem. Lige fra den aarle Morgen er det en Øjnenes Fryd at betragte de vævre Smaafugle sværme om Kap med svovlgule, rustfarvede og blaa Sommerfugle, og troligt er det, at de store Tropeedderkopskind kan være skæbnesvangre for Kolibrierne, der er maadelige Flyvere.

Den ret store Stab af Tyende, som er uundværlig i Troperne, er stillet op som til Parade og byder Masters Familie »Howdi«, idet de spillende Negerøjne ligesom kærtegnende glider over os hvide Børn, der i Negrenes Øjne er Væsener, der er Forgudelse værd. Mærkværdig hurtigt vænner man sig til de sorte Mennesker, der forekommer én som store Børn, og som saadanne skal St. Thomasnegeren i Virkeligheden behandles, det baader sikkert Negeren og den hvide Mand bedst. At tage Initiativet til noget falder i Grunden ikke de sorte Folk ind, men at faa dem til at bruge deres langtfra daarlige Hoved og deres Kræfter kræver en egen Behandling. Lærvillige er de, og langt kan man komme med dem, naar Bestemthed og Godhed, fordelt paa rette Maade, udvises overfor det sorgløse Folk, hvis Lyst til at gaa ind paa moderne Idéer altid er til Stede; men selv føre disse videre, tænker de sjælden paa.

Vor Bagage ankommer, baaret paa Hovedet af Negeren, der jo har en Hjerneskal, som de kan byde det utroligste. Rank og støt marcherer den sorte »boy« op ad Trappen med de tunge, omfangsrige Kasser, som er det en Bagatel; paa Negerhovedet er selv den skrøbeligste Genstand uden for al Fare, men er Maalet endelig naaet, saa er han da saa ligeglad, hvorledes han kommer af med Læsset. En Metode, der lader til at være ret almindelig, er at støtte Kassen eller Møblerne mod en Mur og saa hurtigt trække sig tilbage. Om Kassens Indhold eller Møblementet smadres ved en saadan Medfart, regnes der aldeles ikke med; med et bredt Grin, som aabenbarer to Rader misundelsesværdige, »hvide« Tænder, slentrer de slanke, hoftelede »niggerboys« ligeglade af Sted for at foretage den samme Manøvre med den øvrige Bagage til stor Rædsel for vor Mo'er, der til en Begyndelse selvfølgelig er i Vildrede med Hensyn til Behandlingen af de sorte. Dette gaar imidlertid ganske af sig selv, da ethvert Tyende saa udmærket kender Grænsen for sit Virkefelt og omhyggeligt varer sig for at blande sig i sine medtjenendes Arbejde, hvilket baade er godt og ondt. I forbavsende kort Tid har man vænnet sig til de fremmede Omgivelser. Det behagelige Tropeliv følger man sig hurtigt ind under, og en skønne Dag opdager man, at man ligefrem er bleven en Sybarit i Ordets bedste Betydning. En Tjener paa hver Finger; de hvide Børn forgudes nemlig af den farvede Befolkning, der betragter dem som Englebørn; en sjælden svulmende Naturpragt, hvorhen man ser, og Guds Gaver i Overflod, det kan man daarligt staa for.

Af Polly, Molly, Nancy og gamle Abi (Abraham) lærer vi hurtigt det Engelske, om end i forvrænget Form; Niggerengelsk er absolut ikke smukt, men i Skolen, der de første Dage forekommer mig som en Straffeanstalt paa Grund af de mange Smæk paa Armene, da jeg ikke kan klare for mig i Geografi med Hensyn til »the atlantic-ocean«, raades der Bod herpaa.

I den engelske Skole følte jeg mig i Grunden til Mode som en Papegoje, der mekanisk gentog, hvad man lærte mig, og jeg var uhyre stolt over en lang Remse, som jeg endelig kunde lire af som Kæp i Hjul; jeg havde ikke Begreb om, hvad jeg remsede op, indtil

det en Dag dæmrede i min Barnebevidsthed, at det var »Fadervor«, som jeg i Tide og Utide flottede mig med.

»The cooky« med sin brogede Turban og sin »fan« til at vifte Kulilden i Flammer med residerede i Køkkenet, i dette specielle Tilfælde var det en selvstændig Bygning, hvor utallige egenartede Retter saa Dagens Lys. *Old-wifirtew*, *Pigeon-peas-soup*, *Kallalu-soup*, der forøvrigt var min Rædsel paa Grund af sin slimede Substans, *fryed fish*, krydret med den skarpe *Peppervinegar*, hvor Garliedriften var den fremherskende, var vor »cooky« en Mester i at tilberede ligesom en »stew« af Havsnegle, der hvide, gule og grønne saa alt andet end appetitlige ud, men til Gengæld smagte upaaklageligt. Skildpaddekød og de klare, bløde Æg af samme Dyr hørte ogsaa til Ugens Menu samt Surrogatet for Kartofler, *sweet potatoes*, Batater, hvis søde, vamble Smag jeg aldrig kunde forsone mig med. Kartofler kunde dengang skaffes, men anvendtes kun som Delikatesse.

En staaende Dessert, der imidlertid paa ingen Maade kunde maale sig med de forskellige, fuldmodne, aromatiske Frugter, Vestindien er saa velsignet med, var Frugtpies, og da særlig *Guavaberrypie*, som en kulørt »cooky« forstaar at servere lækker og fristende.

Synlig bæret ved min Nærværelse blev jeg altid modtaget med aabne Arme i Køkkenet, hvor jeg nysgerrig saa paa de sære Fisk, Snegle og friske Urter og blev belært om deres Anvendelse; men det, der drog mig derhen, var i Virkeligheden Køkkenvinduet, ind gennem hvilket brede, viftende Blade af Bananer, lysegrønne som det fejreste Foraar, tittede. Det var mig en ubeskrivelig Nydelse at hænge ud af den firkantede Vinduesaabning og indsuge Duften og Brisen fra den yppige Vegetation, der laa udbredt for mine Øjne som et lysegrønt, gyngende Hav.

Mangelen af Gardiner i det vestindiske Hjem føltes ikke, da man hurtig er klar over, at saadanne ikke egner sig Steder, hvor Blæst og Træk er en Nødvendighed for det daglige Velbefindende. Ind i »the parlour« og de øvrige Værelser strømmer en velgørende Brise gennem de grønne Jalousier, naar Solen staar paa; og man tyer til den duggede Terrakotta Vandbeholder, naar Tørsten melder sig; paa Galleriet stod en saadan altid parat til at byde en tilfældig besøgende en kold »drink«, der ofte bestod af Isvand, Rødvin, Sukker og en ubetydelig Smule Muskatnød; i Troperne er dette en vidunderlig Læskedrik.

Soveværelserne med de uhyre brede Senge, udstyret med Moskitonet, var i Særdeleshed om Aftenen et umaadelig interessant Sted for os Børn, der havde Følelsen af at være puttet i Bure, naar Nettet strammedes fast om Sengens Underlag. Vor skikkelige Polly mødte med en Metalbakke, fyldt med Spaaner og Papir, og forinden Nettet var trukket ned, satte hun sig midt i Værelset, hvor hun antændte et Baal for at hidlokke de Insekter, der maatte befinde sig i vor Nærhed. Med vidt opspærrede Øjne og tilbageholdt Aandedræt fulgte vi med den største Interesse denne Ceremoni. I Hundred- ja Tusindvis styrtede de vingede Skabninger sig ind i Flammerne og fandt Døden, for at de hvide Børn kunde faa deres Nattero.

Morgenstundens Begivenhed var Badet. Polly havde hverken Rist eller Ro, før hun fik os gennemgnedet over hele Kroppen med flækkede Kaktusblade; den slimede Bladsaft skulde forhindre den gule Feber, som man let er udsat for at paadrage sig, inden man er akklimatiseret. Kun een af os fik den frygtede Feber, vi andre slap med Bylder, som forøvrigt var i høj Grad ubehagelige og generende. Jeg havde store Gevækster paa Underkroppen, men Polly havde ogsaa Raad herfor; de krøllede, skinnende blanke Blade af en Sirbusk i vor hængende Have blev der smurt et tykt Lag Fedt paa og var saaledes præpareret et aldeles glimrende Trækplaster. — Den gule Feber er i Negerens Bevidsthed noget saa frygteligt, at han til enhver Tid gør de hvide opmærksom paa, hvad der kan fremkalde den. Fugtig Luft og Støvregn lærer man snart at vare sig for, og i Kinafart gik det hjem fra Skolen, naar Bjergene blaanede og de første Regnstænk indfandt sig. Feberædselen sad os i Kroppen og mindskedes ikke ved den indfødte Befolknings velmente Tilraab »take care you will get the fever.«

GADEPARTI - ST. THOMAS

Ret længe havde vi ikke været i vort Tropehjem, før Tjenerskabet var vokset i en uhyggelig Grad, saa noget maatte der nødvendigvis gøres. Til Maaltiderne troppede nemlig Tyendets Slægtninge op, og »cooky« var den rundhaandede Giver. Den gulhvide, maleriske Trappe, paa hvis Repos en af vore sorte Skønheder yndede at tage sin Nattesøvn endog i Maaneskin, hvor Natteduggen er farlig, var daglig besat med Snyltere, som alle en skønne Dag blev furet til det faste Tyendes grænseløse Forargelse. Som nogen Furie styrtede »cooky« sig harmdirrende ind paa sin Master, hvem hun i afmægtigt Raseri forsøgte at kvæle. Kravetøjet krammedes sammen til en Klud under hendes velmente Favntag, og havde samme Dame haft en Kniv i Haanden, da havde hun ganske sikkert ikke betænkt sig paa at bruge den; i et saadant Tilfælde er der sjælden langt fra Tanke til Handling; vore sorte Brødre og Søstre var altid raske til at bruge Kniven; det vilde, krigeriske Afrikanerblod løber endnu i St. Thomasnegerens Aarer, og inderst inde, det har jo vist sig ved adskillige Lejligheder, ulmer der et glødende Had til den i deres Øjne favoriserede hvide Race, et Had, der er blandet med Misundelse. Den sorte Hudfarve minder dem stadig om Trældomsdagene, om Slavetiden, se, dér ligger Hunden begravet.

Gud har skabt det sorte Skind lige saa vel som det hvide, det er den Sætning, som Gang paa Gang lyder fra den farvede Befolkning, og vor trofaste Ruth, en ellers beskeden og godmodig Sjæl, havde altid paa Læberne: *Yes ma'm, vi er nok sorte, men den barmhjerlige Gud har givet os et hvidt Hjerte i Modsætning til jer, der har det hvide Skind, I har faaet et Hjerte »black as hell«.* En Attraa, en grænseløs Længsel gennemstrømmer Negerens Sind i dette at nærme sig den hvide Mand i Hudfarve. At vi fik ny Besætning efter et saadant Udslag af Kærlighed til Herskabet, siger sig selv, og samme Aften havde vi atter ordnede Forhold.

Husdyr, om man kan kalde dem ved dette Navn, mangler det ikke paa i vestindiske Hjem. Flagermus hænger sovende om Dagen under Galleriet eller i Forstuen, hvorfra de paa lydløse Vinger flagrer ud i den vidunderlige Tropenat. Store »Cockroaches« flyver med lydelige Klask mod Væggen, og tykbenede, laadne Edderkopper, saa store som en velvoksen Haandflade, søger at danne deres umaadelig store Spind hvor som helst.

De fornøjelige Firben, mange forskellige Arter og Størrelser, ser man alle Vegne. De er ganske hyggelige disse graagrønne »lizards«, der gemytligt jager hverandre ugenert ind og ud gennem Jalousierne. I Fadeburet, hvor Kolonner af Myrer danner levende brune Baand paa de hvide Murflader, holder Firbenene gerne til, og overrasker man et saadant i Færd med at forspise sig i de travle Insekter, saa sker der i et Nu en Forandring med det vævre lille Dyr, som virker aldeles overraskende paa en Nordbo, der første Gang stedes for Naturens underfulde Mysterier i Tropelandene. Skrækken forvandler den fra den smukkeste gulgrønne Skabning til et mat, brunt, næsten sort, ækelt Dyr. Men aldrig saa snart er Faren overstaaet, og den atter boltrer sig ude i Sollyset, før den igen er iført sit funkende, festlige Skrud. Det morede os at tæmme de nydelige Smaadyr. Hannerne var i Særdeleshed fornøjelige; opdagede vi en saadan, fløjtede vi for den, og den blev da siddende som fastnaglet, lyttende interesseret, ligesom badet i Velvære; fyrgere blev da den grønne Farve, og Halen glødede som Purpur, medens Strubens Hudfolder udvidedes til en blodrød Sæk.

En Snogeøgle, kaldet »Slippery-back«, og »Woodslave«, en Gekkoart, knytter Negeren overtroiske Forestillinger til; de nærer en sand Rædsel for nævnte Dyr, der vist er ganske uskadelige. Negeren har den urokkelige Tro, at suger et saadant Dyr sig fast paa et Menneske med Hæfteskiverne, der sidder under Tæerne, saa kan de ikke fordrives derfra, ikke engang Ild kan forjage Øglen, der maa bortfjernes ad operativ Vej; den maa skæres ud af Huden.

Et Dyr, hvortil Overtro og Rædsel ligeledes hæfter, er Skolopenderen »Centepied«. En hel Bydel kan blive opskræmt, naar en farvet tror sig stukket af det giftige Kryb. »Oh-gad!

I am killed! en Negers sædvanlige Udraab, bare han har stukket sig paa en Knappenaal, runger skingrende gennem Kvarteret og dæmpes først, naar Dyret højtideligt er blevet uskadeliggjort. Som Husdyr betragtede vi en Landskildpadde. Landskildpadder i vild Tilstand eksisterer ikke paa St. Thomas, men daglig fik vi Besøg af en ret stor Kammerat, som med en utrættelig Energi kravlede de mange Trappetrin op for at tilbringe nogle Timer hos os, og naar den var paa det rene med, at Visitten havde varet længe nok, sjokkede den hen til Trappen, trak Hoved og Ben ind i Skallen og lod da staa til. Efter Rutsche- turen sundede den sig et Øjeblik, marcherede nok saa gemytligt hen ad Gaden og forsvandt om Hjørnet, for næste Dag at gøre Kunststykket om igen.

En Person blandt vore tjenende Aander, der vel er værd at ofre en Omtale, var vor Skurekone Bella.

Den chokoladefarvede Kvinde var Ka'l for sin Hat og ikke altid lige elskværdig, naar hun rumsterede med Skureremedierne; hun forstod at indgyde Respekt og var sig det fuldt bevidst. Den gulrøde Turban, der sad korrekt med Snippen ned ad Nakken og den lille Knude i Panden, dækkede fuldstændig de mange smaa Fletninger paa det karakteristiske Negerhoved med den flade Næse og det kraftige Kæbeparti. Mellem de eksemplariske Tænder hang altid en Snadde, som »ladyen« stadig dampede paa under Udøvelsen af sin daglige Dont. For Bekvemmelighedens Skyld var den lange, slæbende Nederdel snoet sammen og trukket op, saa den dannede et Par brusende Benklæder, nedenfor hvilken der da afsløredes et Par ualmindelig kraftige Ben.

Var skøn Bella i Snakkehjørnet, fik man et lille Indblik i den lade Negers intime Tankeliv, og hendes Begreb om Tilværelsen, som den skulde og burde være, var ærlig talt som enhver Negers af den laveste Klasse. Omtalte Dames Ærgerrighed gik i en højst absurd Retning; hendes Ønskers Maal var at komme inden for Fortets røde Mure, altsaa i Kachotten; men Forseelsen, som skulde aabne Fængslets Porte for hende, maatte jo være saaledes tilpasset, at Plejen blev første Klasse og Opholdet helst saa langvarigt som vel muligt. — Hendes Øjne tindrede ved Tanken om dette Alderdomsasyll, hendes Fremtidsdrøm.

Skamfølelse i Forbindelse med Fængselsstraf var ikke at skimte, naar hun i ligefrem Ekstase udmalede Fordelene ved et længere Fængselsophold.

»Oh Ma'm! dejligt kunde Bella faa det; blive opvartet som en hvid lady og ingenting bestille den hele Dag«, og med en vis Flothed smed hun Tobaksrøgen fra sig som et vel-overvejet Punktum for hendes traditionelle Slutningsmonolog.

BESØG I LANDSBYERNE

Paa St. Thomas hviler der over Søndagen en egen Charme; alle de farvede er pyntede i deres fineste Puds. Raslen af de sorte Kvinders stivede Skørter og Nederdele lyder gennem hele Huset, og man bestiller saa lidt som muligt paa Helligdagen; helst saa man, at Lørdagen, der tidligere var Slavernes Fridag, ogsaa var Helligdag, ja, Mandag kunde for den Sags Skyld ogsaa godt drives bort, og for manges Vedkommende anvendes i Rom-boderne; dette vilde i Særdeleshed tiltale den arbejdende Neger, som i Virkeligheden kun bryder sig om at tjene til det nødtørftigste, at tjene saa meget, at Sjæl og Legeme lige kan holde sammen. Neger- og Mulatkvinderne bruser om Søndagen af Sted i deres slæbende Nederdel, som i Ugens Løb forandrer Udseende i betydelig Grad; i de fleste Tilfælde hænger den om Damen som en opkiltret, sjasket Klædning, naar Lørdag er naaet.

RENGØRINGSKONE - ST. THOMAS

BROCK'S BAY - ST. THOMAS

For den tjenende og arbejdende Klasse anvendes Søndagen til at frisere og ordne det tætkrøllede Uldhaar; det hændte undertiden, at jeg fik Lov til at følge med vor Ruth hjem til den lille Negerlandsby, hvor hun havde hjemme, og medens Friseringen gik for sig og alle de smaa Haarpiske flettedes om, havde jeg den blandede Fornøjelse at se hele Familien lige fra »mama«, *papa*, *little moses* og Rebekka til »the old anti« iklædt vort Tøj, der blev vasket sammesteds. Brystlæg og deslige, der var i Vejen for Pasningen, var uden videre fjernet. Man syntes ikke, Tøjet var smudsigt nok, saa det faldt ganske naturligt at raade Bod paa denne Mangel ved at bruge det lidt endnu, inden Vaskeprocessen, udført efter vestindisk Metode, satte Kronen paa Værket og gjorde Tøjet ganske ukendeligt med knuste Perlemorsknapper og Rifter og Laser i overdreven store Mængder.

Vaskningen foregaar ved Strandbredden eller Kilderne »the guts« i Bjergene; under Pludren, Sang og Latter ser man de farvede Vaskekoner med opkiltrede Skørter staa langs en malerisk Bæk, der stejlt bugter sig gennem en frodig, tilgroet Klippeegn, hvor Agavens guldgule Blomsterstand er en kærkommen Akkvisation til en »gut«, da den er et Surrogat for Sæbe. Tøjet klaskes og slaas af alle Kræfter mod Klipperne, til det er rent, selv om der kun bliver en ukendelig Trævl tilbage.

Naar Tøjet afleveres, er alt stivet og strøget efter alle Kunstens Regler; alt stives for bedre at kunne modstaa Transpirationen; behageligt var saadant Tøj nu ikke altid, og jeg nærrede stadig det beskedne Ønske at faa en rigtig dansk Chemise paa, én, der ikke var stivet. Ude i en saadan Negerlandsby, hvor Husene er i høj Grad primitive, dannes Taget af Thatchpalmens brede Blade; men et nok saa fattigt, lille Negerhjem er helt festligt at se til som Følge af den svulmende Planterigdom, der undertiden vokser op om dem som et Løvtæg og til Tider ganske skjuler dem. Henad Tagskægget snor sig ret almindeligt som en matgrøn Snog Nattens Dronning med de lange, brune, bristefærdige Blomsterknopper, hvis Størrelse og Farve bebuder, at i den tilstundende Nat vil Underet ske. De sammensnoede Bægerblade vil frigøres og danne en Straaleglorie om den rene, uskyldshvide Krone, naar den lukker sig op og aabenbarer det yppige Væld af lange, fine Støvdragere, der som en silkeglinsende Strøm flyder ud fra den eventyrgrønne Kalk, hvorfra der i Pust, som om Dronningen sukkede, fremvælder den hekseagtige Duft, der opfylder Natten i de smaa Landsbyer og tætte Krat og kan gøre én ganske ør ved sin søde, bedøvende Parfume.

Inde i det tætte grønne, der gaar i ét med Landsbyen, forputter sig en Hytte; den er ganske skjult, og man aner ikke, at der ligger en Beboelse; men ved at se Negerpigen, som sidder og ryger sin Kridtpibe, viftende Kulilden med et Palmeblad, har man Vished herfor. »Funchien«, Negerens daglige Kost, Majsmel og Vand, er færdigkogt, og gennem Bananens Bladvæld smutter hun ind til den gamle »mama«, der lidende af Elephantiasis ligger udstrakt paa den lave »samba«, Lejet i de mindrebemidlede Negerhjem. I den skumle Belysning, der skyldes den tætte Vegetation, som dækker Hyttens eneste Rum, skimter vi den syge, der i en uhyggelig Grad er angrebet af den frygtede og frygtelige Sygdom, hvis Fremkomst skyldes forskellige Aarsager.

Kilden til de fleste Tilfælde af Elephantiasis har man i en Traadorm, som lever i Blodkarrene eller Hjertet hos Mennesket, og i Blodet, hvor Æggene lægges, gennemgaar Ungerne deres første Udvikling. Naar Mennesket sover, kommer de uhyggelige Væsner ud i Hudkarrene, men kun under Søvn. Disse Larver indsuges med Blodet, naar Moskitoen stiller sin Tørst paa et sovende Offer, og indkvarteret hos Moskitoen udvikler Larven sig videre. Vandet, hvori en saadan traadormefyldt Moskito har lagt sine Æg, og i hvilket den efter denne Proces har taget Afsked med Livet, bliver da Opholdssted for de modbydelige Larver, der æder Kadaveret, for derefter at bore sig ud gennem den tomme Hud. Med Drikkevandet føres de ned i Menneskets Tarmkanal, hvorfra de naar ud i Blodkarrene, bliver fuldvoksne, og Sygdommen er da til Stede.

Med Gru og Væmmelse betragter vi den syge Negerkvinde med de opsvulmede Ben, der uhyggeligt minder om Elefantben. Negeren kalder disse Ben, hvor Overhuden fortykkes, sprækker og revner, for Yamsben paa Grund af deres Lighed med Yamsknolde.

Paa dette skorpede »Elefantben«, der var en halv Alen i Gennemsnit, var der lagt som en hel Dyne af kølende Ingredienser. Blade, tilberedt af trolddomskyndige Naboer, var pakket om Benet sammen med Gødningskager. Al dette blev fjernet, for at vi kunde se, hvilke abnorme Dimensioner den ulykkelige Negerkvindes Ben havde antaget. — Den Renlighedssans, som man mener Negeren har af Naturen, bunder uden Tvivl i Skrækken for Sygdom. Rædslen for Spedalskhed og Elephantiasis, de to største Plager, som hjemsøger de vestindiske Øer, paaskynder de sorte til at vaske og bade sig hyppigt for at undgaa de forfærdelige Sygdomme. —

Naar Søndagsklokkerne kaldte til Gudstjeneste, gled der over Trappen op til den monumentale, katolske Kirke, der ligger i Hovedgaden, en talrig Skare af det brogede Selskab, der i Tidernes Løb har slaaet sig ned paa de herlige Øer. Ligeledes kaldte Klokkerne fra den lille, maleriske og hyggelige, lutheranske Kirke ej heller forgæves. Den brede Trappe med den stolte, brusende Palmeallé, som førte op til Guds Hus, hvor Korset funkede, var et broget Skue; og en Gudstjeneste her, jeg erindrer netop Palmesøndag, var af en betagende Virkning. Friske Palmegrene var der overalt, og ind gennem de aabenstaaende buede Vinduer og Døre svøbte de slanke Grene sig i ubændig Frodighed. Blomstrende Buske og Træer fyldte det skønne Kirkerum med en velgørende, balsamisk Duft, og Paaskeevangeliet, forkyndt i saadanne Omgivelser, i Grunden i Guds frie Natur, greb én dobbelt. H. C. Andersen har sagt: »I Naturen er man altid ved Guds Hjerte«; hvilken dyb Sandhed ligger der ikke deri.

I Maaneskin var den lille Kirke med sin prægtige Beliggenhed et bedaarende Syn, og mangt et ungt Par er en saadan underskøn Aften, hvor Maanen gød Sølvglans over Palmehavet, kørt til Kirke i den morsomme, store, sortmalede Brudekaret, der i Grunden var et Kuriosum, dekoreret som den var med røde, blaa og gule Blomster og med de store, hvide, sammenlagte Hænder paamalet Bagsmækken. Ganske vist ser et saadant Maaneskinsbryllup i Nordboens Øjne noget exentrisk ud, men nægtes kan det ikke, det havde en vis Charme, en fremmedartet, festlig Glans over sig.

Maaneclare Nætter havde man ondt ved at gaa til Sengs. St. Thomas er nemlig noget for sig selv en saadan Nat, hvor Maanestraalerne forsølver Palmerne, og Havfladen vugger sig i glitrende Sølvormsvæv. Og Byen, der lyser som tre Pyramider, søgende Støtte mod de skønneste, løvrige Bjerge, er da saa eventyrlig skøn i den forunderlige, dybe Nattefred.

Paa den sene Eftermiddag, naar en let Brise, Solnedgangens Følgesvend, forkynder Tropeaftenens Indtræden, sidder Negerbefolkningen i de smaa maleriske Landsbyer uden for Hytter og Huse og drøfter Dagens Hændelser og Oplevelser. — »God bless you«, lyder snart sagt fra hvert lille Tropehjem, naar vi paa vor Aftenvandring passerer Landsbyerne, hvor den letpaaklædte Negerungdom tumler sig mellem de sorte og brune Svin med de mange velnærede Smaagrise. Det forekommer os, at det er en Ære, der vederfares Negerbyen at faa Besøg af »Bokras«, hvide Folk, og enhver Negermo'er, hvis Smaadrenge har faaet en Knude slaaet paa Skjorten for Renlighedens og Bekvemmelighedens Skyld, skynder sig med at ordne Drengens Toilette ved at lade den krøllede Skjorte falde ned, saa saare hun opdager, at hvide Folk nærmer sig. Jo, jo, den sorte St. Thomaslady kender da nok til Velanstændighed, men Gutterne saa unægtelig kækket ud med Knuden paa det lille kraftige Bagparti; en lille Faun i Kød og Blod var en saadan sprælsk, broncefarvet Dreng med sin strittende Knude.

Inde i de palmetækkede Hytter, hvor Bohavet er det mindst mulige, pusles de spæde, buttede Verdensborgere; de er saa allerkæreste, de smaa Broncebørn, som de ligger og

VASK VED BRØNDEN - ST. THOMAS

»THE WELL IN THE GUTS« - ST. THOMAS

spræller paa »mamas« Skød. Hudfarven er temmelig lys paa de nyfødte Negerbabies, hvis Klædning, om de i det hele taget har nogen paa, indskrænker sig til en lille Skjorte med den traditionelle Knude paa Halepartiet.

Undertiden skræmmes Landsbyen op af et sært, klagende Fugleskrig. De overtroiske Negre ynder ikke Skriget af »sorte Hex«, *Blackwitch*. Alle mulige og umulige Forestillinger knytter sig til den sorte, papegøjelignende Fugl, som i sin forpjuskede Fjerdragt tungt og klodset haster hjem til Fællesreden, der til Tider rummer halvandethundrede Æg. At »sorte Hex« er udødelig, er Negeren aldeles overbevist om.

En Særegenhed ved denne Fugl, som hører til Gøgeslægten, er forøvrigt, at Fællesredens Ægbeholdning udruges af flere Hunner paa samme Tid.

Forunderlig er de hastigt vekslende Aftenstemninger, Skygge og Lys afløser brat hinanden, foraarsaget af de drivende Passatskyer; og det mystiske, blaatonede Aftensvær i Forbindelse hermed spreder et magisk Skær over Landsbyen. Troldbunden føler Negeren sig en saadan Aftenstund, og man samles i Grupper, og Samtalen handler udelukkende om »Obeah«, Trolddomsreminiscenser fra det mørke Afrika. Og hvad er »Obeah«? »Obeah« hefter ved alt, hvad en Negerhjerne ikke kan klare eller opfatte; alt, hvad der i den sorte Mands Øjne er noget mistænkeligt ved, sætter han i Forbindelse med Obeahismen, der paa St. Thomas drives i udstrakt Grad.

Mænd og Kvinder, velbevandrede i det gamle Moderlands Trolddomskunster, forstaar at fabrikere en »Obi«, som Negeren kalder den undergørende Ting, efter alle Kunstens Regler.

En ituslaaet Krukke eller knust Kalabasse, fyldt med noget ringlende Stads, hænges op i et Træ, som yderligere udstyres med Skrammel, Blikstumper og lignende; og man vogte sig vel for at berøre Træet, hvori det indviede Troldtøj er anbragt. De Vidundere, en »Obi« er i Stand til at udføre, er utrolige og alsidige, dog betinger Indvielsen, i hvilken Retning Virkningen skal gaa. Snart er Obien der for at fremkalde forbedret Afgrøde og større Frugtbestand, snart for at forhindre Sygdom og Død; men i de allerfleste Tilfælde spiller den en Rolle Mand og Mand imellem og er da udstyret langt mere sindrigt end ellers. En Dukke, der skal forestille den Person, paa hvilken Trolddommen skal influere, det være sig som Hævn, Had, Jalousi eller Elskov, puttes inden i Kalabassen, og naar der kun er taget tilbørligt Hensyn til Ceremoniellet i alle dets indviklede Former, saa er der ikke den Ting, som ikke kan udføres og klares tilfredsstillende med en »Obi«. Negeren er derfor altid paa sin Post, og naar Mørket ruger over Øen, vover han sig ikke ud, uforvarende kunde man komme i Berøring med en »Obi«, og Troldskabet var da over én.

Dog hænder det, at den mørkerædde Neger, saaret af Cupidos Pile, vover sig ud i Natten for at mødes med sin udkaarne Brud, og »Obi« har da maattet spille Rollen som Straamand, for Eksempel i følgende ganske vist specielle Tilfælde.

Afstanden mellem de elskende var saa lang, at Jimmi tyede til sin mørkhudede Masters Hestestald, besteg Gangeren, der efter et halsbrækkende Ridt hver Morgen i længere Tid stod skumbedækket og skælvende i sin Baas, til overmaade stor Forundring for dens Ejerman.

Det er »Obi«, der rider den hver Nat, erklærede den elskovssyge Jimmi frækt, og man aftørrede og beroligede Dyret og mente, at saadan maatte det være. Selv Folk i de bedre Klasser, Folk med Intelligens, hælder til Obeahismen, og faa farvede Vestindianere vover aabent at erklære Obeah for »nonsense«.

Mistanken faldt imidlertid paa Jimmi, og i Overværelse af hele Plantagens Besætning blev han holdt i Arme og Ben af fire Kraftkarle, medens en femte af alle sine Kræfter bearbejdede Synderen med Rotangrør, saa det skar Tilskuerne i Hjertet. Plantageejeren hældte Vandet fra en Kalabasse ned over Delinkventens Hoved og forlangte, at han skulde bede om Forladelse, men nej, Obien og ingen anden havde redet Hesten. Ubarmhjertigt

regnede Slagene atter over Jimmi, der her var en levende Illustration paa Negerens vilde, utæmmede og ubøjelige Sind. Hellere vilde han piskes fordærvet end bede om Tilgivelse. Omsider lød et Skrig som fra et anskudt Rovdyr: »Oh me! beg pardon, Master!« men da var Helten mere død end levende.

THATCHERFOLKET

Langs Strandvejen ved »Longbay« og videre ud til »Long-point« ad skønne Naturveje og Høje, stadig fulgt af det dejlige Havs klukkende Bølgesang, naaede man en Skov, der i sin urskovagtige Vildhed mindede snart om Torneroseeventyret, snart om Alladdins Huler med pragtfulde, sjældne Glimmerblomster. Nogen Leg er det ikke at trænge sig gennem den tætte Kratskov, men Umagen er det vel værd. Naturens Vidundere aabenbares for vore Øjne, efterhaanden som Vej banes gennem det sammenflettede Blad- og Blomstervæld, og man stifter her Bekendtskab med en Mængde forunderlige Tropevækster: Lianer, særlig den tornede »Catch and keep«, mægtige staalfarvede Agaver, Figen og Søjlekaktus, stolte, utilnærmelige, er flettet sammen med de mægtige Silkebomuldstræer og Figentræer, der med deres flerstammede Udseende danner en Skov for sig.

Lange, blomsterfyldte Guirlander, dannet af Lianer og Epiphyter, de for Troperne saa ejendommelige Planter, der lever paa andre uden dog at tære paa dem, er nær ved at knuse de store Træer og Buske i deres voldsomme Overfrodighed. Enkelte Arter af Ananasslægten optræder i Særdeleshed i store Masser; sine Steder dækker de ganske Buske og Træer, men da de selv sørger for Næring ved gennem deres meterlange Blade at opfangne Regn og Dug, der ledes til de morsomme Vandreservoirer, som findes ved Bladfoden, og der opbevares til Anvendelse i tørre Perioder, saa trives Buske og Træer udmærket trods den store Indkvartering.

Orkideer i vidunderlige Former og lunefulde Farvesammensætninger lever ogsaa som uskadelige Gæster i de bredkronede Træer. Kalabassetræet med de strittende Grene og den græskarliggende Frugt, der af Negeren anvendes til Krukker, Flasker og Skaale, undgaar ej heller sin Skæbne; ligesom den prægtige Acacie med sin enestaaende Blomsterfylde er det Genstand for Snylternes Besøg. Acacien hjemsøges særlig af »*Cuscuta americana*«, hvis hørsilkebærende Pragt ofte ganske indhyller det elegante Træ i et tæt Væv af gule, traadlignende Grene. Undervegetationen veksler med herlige Viftepalmer, overdaadig rigtblomstrende og frugtbærende Buske og Smaatræer; og saftiggrønt Mos og et Væld af Bregner danner den dejligste Underskov.

Ude paa denne østlige Kant af St. Thomas bag Luchettis Have kravlede ligesom denne Krebs's Have op ad Peltonis-hill, den senere Luchettis-hill, hvor Bluebeard-tower knejser malerisk, fortællende om Fribytterlivets gyldne Tid og om de Suk og Klageraab, Blaaskægs-taarnets Mure stængte ude fra Yderverdenen.

Noget for sig var denne Have, hvor de blomstrende Nerier, belyst i den nedgaaende Sols Aftenglans, flammede som et luende Festbaal. Den ubeboede Bolig laa omgivet af sjældne botaniske Skatte, samlet og plantet af Konsul Krebs, den ivrige, indsigtssrige Botaniker, der søgte bort fra Verden og foretrak en Trappistmunks strenge, regelbundne Levevis og mange Anordninger, hvoriblandt jo er Taushedsløftet, som kun maatte brydes ved Sang og Bøn og »*Memento mori*«, de Ord, hvormed Brødrene hilste hverandre, fremfor at sysle med sine forhen saa kære Plejebørn. Og som Ækvivalent for at pusle og grave om de forskellige Varieteter blandt lillieagtige, stolte Aloer, der som Prydplanter og Nytteplanter

HATTEFLETTERSKE - THATCHERGIRL VED 'HALL OVER' - ST. THOMAS

1 CRISTIANSSTED - ST. CROIX

afgav et eventyrligt Skue i den tause, forladte Have, gravede han i Følge Ordensreglementet hver Aftenstund nogle Øjeblikke paa sin egen Grav. —

Fiskeriet paa St. Thomas dyrkes mærkværdig nok for Negerens Vedkommende kun som Bierhverv; meget faa af de kulørte Folk lever udelukkende af denne Beskæftigelse, som man maatte antage kunde være et indbringende Erhverv, naar man betragter den Fiskerigdom, som det storladne tropiske Hav indeholder. I deres primitive Baade med de smaa trekantede Sejl, der har den Fordel fremfor de store, flottere Sejl at være bekvemme at bjerpe i Tilfælde af Orkan, gaar Negeren ud paa Havet, forsynet med en stor Ladning Agn, der som oftest bestaar af Fry, Ansjoser eller Havsnegle, og Mængder af denne Madding kastes ud paa Fiskepladsen, inden Fiskeriet tager sin Begyndelse.

Henad Aften, den mest favorable Fisketid, smutter Fiskerne ud, og sammen med de forslugne Pelikaner, som i store Sværme styrter sig over Stimer af Smaafisk, gøres der oftest en god Fangst. Paa lavt Vand anvender St. Thomasfiskeren Kastenet. Det cirkelformede Net er det en ren Fornøjelse at se dem manøvrere med, de er sande Jonglører paa dette Punkt. Hele Skæpper Frys og Sprats kan de tage ved et Kast.

Naar vi paa vore Aftenvandringer passerede Fiskerkvarteret ved den prægtige Kyst, laa der uhyre Mængder af Smaafisk, lige kastet op paa Land, som Dynger af levende, skælvende Sølv. Indbagt i en Art Pandekage og let corned, saltet, er de en Delikatesse for Negeren, dog anvendes Broderparten af Fangsten til Madding for større Fisk. Men som før nævnt, St. Thomasnegeren gør ikke meget ud af Fiskeriet. For at se dette drevet rationelt maa man til Hall-over, den lille Landsby, hvor Thatcherne lever deres Liv ganske for dem selv. Thatcherne er en Koloni, bestaaende af franske Fiskere; hvornaar og af hvilke Grunde denne ublandede, hvide Befolkning har slaaet sig ned paa St. Thomas, vides ikke.

Ganske forunderligt er det at komme ud i det lille, maleriske Fiskerleje og dér træffe det smukke Folk med den lysegule Teint. Kvinderne med deres diskrete, taktfulde Optræden er i Særdeleshed Genstand for vor Beundring. Gennemgaaende er Thatcherkvinderne harmonisk byggede, og deres fine Ansigtstræk indrammes af blankt, sort Haar, som for de unge Pigers Vedkommende bæres i to Fletninger. Kvinder og Børn ser man altid fordybet i at flette Hatte og Kurve, og gesvindt gaar det fra Haanden. Arbejdet skrider lige raskt frem, enten de sidder til det, eller de spadserer om og iagttager Mændene ved Forberedelserne til Fisketogtet.

I Levevis, Intelligens og Energi staar de i Grunden ikke over Negeren; man har Følelsen af at staa overfor en degenereret Slægt af den hvide Race.

I smaa Baade, tilsyneladende skrøbelige, med Plads til allerhøjst tre Mand, vover Thatcheren sig ud paa det aabne Hav; men de fladbundede, kanolignende Fartøjer lader til at være nok saa sikre som Negrenes større Baade. Som Fugle flyver de hen over Havfladen, manøvreret af de dygtige Fiskere, der tilmed er dygtige Søfolk.

St. Thomasnegrene og Tortolafiskerne staar forøvrigt paa dette Punkt ikke tilbage for Thatcherne; de er rene Vovehalse, naar det gælder en Dyst med Elementerne; dristigt styrer de op i Vinden med deres lange Baade. Det vigtigste Redskab, som anvendes ved Fiskeriet, er den saakaldte »pot«, en sekskantet Ruse, flettet af Viftepalmens Bladstilke og lignende; men ligemeget hvilken Plante, der anvendes hertil, er det ikke, da man er af den Formening, at Fiskene føler sig tiltrukket mere af én end af en anden Træsart. Madding eller ej synes at være ligegyldigt, da Fiskerne ofte tager Rusen fyldt op, uden at mindste Agn har været anvendt. Forskellige Mosser, Havalger, Figenkaktussens Frugt, Fisk og Muslinger er Løkkemad for de talrige Tropfisk, der i alle Regnbuens Farver drages op fra Dybet, hvor Ruserne, som i mange Tilfælde er vanskelige at fastgøre, ofte driver bort.

Der paastaas, at flere af de vestindiske Fisk er giftige, og at adskillige pludselige Dødsfald skyldes Nydelsen af »poisonous sprat«, hvilket imidlertid sikkert beror paa lutter

Indbildning, da Thatcherne raskvæk spiser dem, dog vel at mærke ikke i Maj Maaned, da de paa denne Tid af Aaret virkelig er giftige.

I en anden Henseende udviser Thatcheren ligeledes mere Mod eller er muligvis mindre belastet med Overtro og Fordomme end Negeren, der ikke er at formaa til at gaa ud paa Fiskefangst i Regnvejr af Frygt for Sygdom, som de føler sig overbevist om vil blive Følgen. Thatcheren gaar uforfærdet ud, enten Solen skinner, eller Troperegnet braser ned over Øerne. Ikke saa saare tilsløres Bjergene af Taagen, der bebuder Regn, før Negeren trækker sig ind i sin Hytte som Sneglen i sit Hus; derfor er Gaderne saa mærkværdig folketomme i Regnvejr; det er især Tilfældet, naar den sagte, støvfine Regn, der menes at fremkalde gul Feber, indfinder sig. —

Til Hall-over, det friske lille Fiskerleje, der indrammes af de prægtige, karakteristiske Klippepartier, søgte vi ofte hen, naar vi var paa Vej til Havet for at bade, en af vore største Fornøjelser.

Et skovlignende Mangrovekrat, som skulde passeres, inden vi naaede det brusende Hav, var Gang paa Gang Genstand for vor udelte Interesse. Forsigtigt nærmede vi os de store Mængder Jorddynger, der lignede Muldvarpeskud, og som fyldte et stort Areal af den fugtige Jordbund. I Toppen af hver lille Jordhøj er der et Hul, og der sidder den store, gloende røde Landkrabbe, som imidlertid har sit Hjemsted i de fugtige Egne ved Kysterne, i Modsætning til den ligesaa højrøde Eremitkrebs, »*Soldier-crab*«, der lever i bedste Velgaaende langt inde i Landet og flere Hundrede Fod over Havet i de Tropelande, hvor Skovbunden og Temperaturen passer for den; kun i Sommertiden vandrer den til Havet for at afsætte sine Æg. Nydende Livet sidder alle Landkrabberne paa hver sin lille Tue, men ikke saa snart mærker de, at nogen nærmer sig, før de hurtigt som Lynet smutter ned i Hullet, der fører dybt ned i Jorden.

Vi lister os over den klamme Jordbund for at faa saa meget som muligt at se af de sky Dyr, som det ved Dagens Lys er umuligt at overliste.

Ligefrem uhyggeligt ser det ud, som alle de højrøde Skabninger glider bort, og den rødplettede Bund forvandles til den ensformige, brune Jordfarve. At en Kirkegaard ligger i umiddelbar Nærhed af Landkrabbernes Opholdssted, formindsker ikke det sære Indtryk, disse Dyrs pludselige Bortgang fremkalder, selv om man ved, at de er planteædende. Natten er den Tid, da der gøres Jagt paa Krabberne, der skal være særdeles velsmagende. Med en Lygte blændes de og kan da tages med Hænderne. I Tiden, hvor de lever af Manchinil-træets Frugt, skal de være giftige, men efter et Par Ugers Forløb, naar de er opfodret med anden Kost, er de atter tjenlige til Menneskeføde. —

Blandt St. Thomas mange naturskønne Bugter og Kroge, den ene mere ejendommelig og smuk end den anden, havde vi udvalgt os en særlig hyggelig, hvor man kunde bade i den trygge Bevidsthed om ikke at blive overrasket af en glubsk Haj. Et Koralrev, der tog mod det stærke Bølgeslag, saa Vandet kastedes op i skummende Kaskader, skyldtes, at en Del af Bugten var et ideelt Badebassin med en Bund saa blød og snehvid, dannet af fine Kalkkorn. Ugenert boltrede vi os af Hjertens Lyst i det krystalklare Atlanterhavsvand, hvis friske Bølgeslag var den herligste Musik. Badet var saa forfriskende, at det altid kneb med at løsrive sig.

Til den lille tropiske Havbugt ved Hall-over knytter der sig i Grunden de skønneste og interessanteste Tropeminder. Den Fryd, det er at studere den brogede og fremmedartede Dyreverden i de lavvandede Bugter paa St. Thomas, kan vanskeligt tænkes af den, der ikke ved Selvsyn har faaet det fastslaaet som en Kendsgerning, at Havet, der omskyller Jomfruøerne, huser en saa enestaaende Rigdom af Havdyr, som vel sjældent findes andre Steder. Fra Smaaskær og Klippestumper kikker man ned i Havidyllen, der sine Steder er saa overraskende skøn. Koraller i Alverdens Formationer hæver sig fra den hvide Bund.

FRA NORDSIDEN AF ST. THOMAS MOD SAILROCK OG LITTLE COCKROACHES (3: KAKKERLAK)

»SAIL ROCK« ELLER »CULEBRA« - ST. THOMAS

Den skinnende grønne Hjernekorall med sine maleriske Uregelmæssigheder knejser over de lavere Koraller, der som en bølget Slette, sammensat af Mostuer og Græstotter, danner Søkongens Have, hvorfra en Mangfoldighed af de smukke Hornkoraller og Viftekoraller vokser op som Træer og Buske omkring de snehvide Madreporkoraller, der ser ud som diminutive Eventyrpaladser, hvor sælsomme Selskaber har hjemme. I Timevis kan man uden at trættes beundre Havdybets mange sjældne Undere, som findes indenfor de mægtige undersøiske Koralrev.

Tropehavets Rigdomme udfolder sig sjælden pragtfuldt i disse naturskønne Bugter, hvor Klipper og Skær ejer et vekslende Farvespil, eftersom Bjergformationerne dannes af Bluebeach, Skifer, Marmor eller de blødere Sandstensarter.

Det kribler og krabler overalt i Koralverdenen, og ildfulde Farver blinker og flimrer fra de mange dejlige Smaafisk, der hastigt smutter ud og ind mellem Koralgrenene. Brogede Krabber og klare Sølser, som har hele Krophulen fyldt med smaa Unger, sidder gravet halvt ned i det hvide Koralsand, der sine Steder er tæt fyldt med de morsomme Sølsvin med de sorte, kvarterlange Pigge, der er i en stadig Bevægelse. De stærke blaa Pletter paa Dyrets sorte Skal tager sig aldeles glimrende ud. Andre Arter af Sølsvin, brune og graahvide, opholder sig paa Kalkblokke, hvor de suger sig saa fast, at selv det mægtigste Bølgeslag lader dem uforstyrret blive, hvor de en Gang har fæstet sig.

Vidunderlige Søanemoner og Søneller titter frem fra hver en lille Bugt, og den store, tykke »Sea-centipied« kryber om paa Bunden, hvor Blæksprutter og Slangestjerner lange Fangearme bugter sig søgende om mellem det myldrende Liv, der bevæger sig trindt om.

Et af Moder Naturs mange Luner træffer man forøvrigt hos flere Arter af disse Slangestjerner. En Art deler sig midt over, og hver Halvdel vokser videre som et selvstændigt nyt Individ; en anden falder Armene af i Smaastumper, naar man forsøger at tage den; sjældent hænder det, at man kan faa fat paa et helt ubeskadiget Eksempel af de smukke Havdyr.

Den tykke, kødfulde »Sea-cow« med de store lyse Pletter over hele Skabelonen kravler sindigt omkring, som om den er sig sin Magt bevidst. Den store Snegl udspyr nemlig en stærk rød Vædske, saa snart man rører den, og denne Særegenhed er vel Grunden til, at hverken Hus eller Skal beskytter det sære Bløddyr.

Egenartede Muslingskaller og Sneglehuse, derimellem den elegante »Kongshell«, hvori Havbruset som et evigt Ekko lyder atter og atter, naar man holder den store Konkylie op til Øret, samt Sølsvinenes nydelige, knoppede, uskyldshvide Skaller ligger paa store Strækninger ved de interessante Kyster i utrolige Mængder; og de forunderligste Former danner de ofte sammenvoksede og overgroede Sneglehuse og Pindsvineskaller. Over Strandlandet kiler bitte smaa Krabber ilstomt af Sted som Skyggebilleder, og Søkakerlakken sidder halvt nedgravet og snupper de ganske smaa Fisk, som af Bølgerne skylles op paa Land. —

Enhver »bay« ved de vestindiske Øer har sin særegne Charme og Tiltrækning, *Brorks-bay*, *Perseverance-bay*, *Moskitto-bay*, *Lorg-bay*, hvad de alle nu kaldes, alle er de simpelt hen vidunderlige.

Beundrer man Sandstrandens og Koralrevenes Fauna ved den ene, saa gribes man af Henrykkelse over den storslaaede Frodighed, som Plantevæksterne udfolder i andre.

Hvor pragtfuld er ikke en saadan Bugt med de vulkanagtige Klippeformationer i blaabrune Toner, og da i Særdeleshed, naar der som ved Brorks-bay skyder sig en allerkæreste Halvø ud i de skummende Bølger. Halvøen ligger derude som det dejligste lille Eventyrland, bevokset med den skønneste Flora, hvorimellem Kokospalmen med sin svajende Pragt. I Strandkanten hører Kokospalmen absolut hjemme, der udfoldes den i sin fulde Glans, i sin majestætiske Vælde. Ofte ser man det Særsyn, at en Agave i sin frodige, stoute Kraft trives i allerbedste Velgaaende højt til Vejrs paa den tilsyneladende

golde, skiferlignende Klippe. Dens mægtige, gyldne Blomsterstand, der hæver sig op fra de tornede, kødfulde, staalfarvede Blade som en varmende Ildsøjle, er en ypperlig Demonstrator for Vestindiens frugtbare Jordbund.

Den leddede Søjlekaktus i Fællesskab med Figen- og Melonkaktus, der alle staar som Kæmpeeksemplarer, kvæder sammen med Agaven og Strandsnerlen med de kolossale Ranker den samme Lovsang i Kraft af deres Vælde: »Se, hvor her er frodigt!« og hvor man end ser hen, taler Planterne det samme Sprog til os.

De levendefødende Mangrovetræer med de løvrige Kroner ikke mindst. Fra Mangrovens Frugter, der endnu hænger paa Træet, spirer unge Kimplanter frem, som vokser ud til en én Fod lang Ting, der jo hverken er Frugt eller Blad. Dette »noget«, der ender spidst og er tungt forneden, løsnes tilligemed Kimknoppen; ved dens egen Vægt borer Kimplanten sig ned i Dyndet med Rodspidsen, og den er da plantet; altsaa saare snildt arrangeret fra Naturens Haand. I disse lidt dystre Mangrovekrat, udenfor hvilke de lune, lavvandede Laguner findes, træffer man ogsaa det før omtalte Manchiniltræ; det smukke, høje Træ med det mørkegrønne, glinsende Løv er der imidlertid det at bemærke ved, at en giftig Mælkesaft gennemstrømmer Træets Stamme, dets Blade saa vel som dets Frugter, og ved mindste Indrids udstrømmer Saften, der fremkalder Betændelse, hvis den kommer i Øjnene eller i Munden. Slimhinderne angribes heftigt deraf. Negeren er saa angst for Mangroven, at han endog frygter Regnvandet, som drypper derfra.

Bregner som hele Træer bølger blidt frem og tilbage under den lune Passatvind; og Mangrovetræernes Luftrødder, der hænger ned i Vandet, er ganske ukendelige, saa tæt er de omklamret af prægtige røde Slangestjerner, og beklædt med sære Muslinger og forunderlige Orme, hvis Hoveder ligner pragtfulde Blomster.

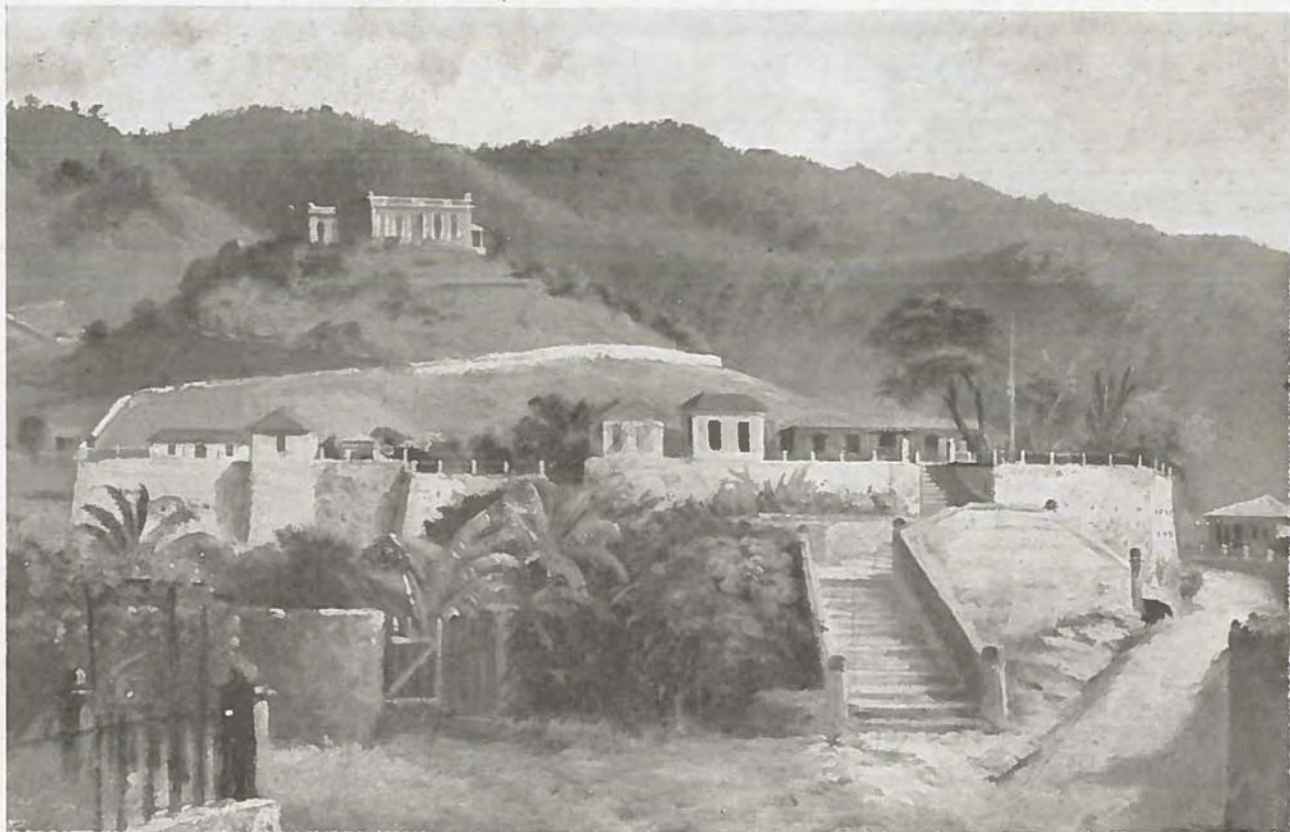
Østers ynder ligeledes at ty til de stærke lange Luftrødder. I mægtige Klaser hænger Skaldyrene, der sikkert ikke kan gøre Fordring paa Prædikatet lækker, idet de foretrækker Sumpens mest urene Krog fremfor det klare Havvand.

Blandt de mange af Lagunens mærkværdige Planter staar en Busk, der minder om et Naaletræ, og rundt om den som et stort Tæppe breder Plantens smaa Aanderør sig. Det ser ganske pudsigt ud med de mange Smaarør, der stikker op af Vandet, hvor Havtæger og Sandfluer sværmer om i tætte Skarer over den stille Vandflade. Og inde paa den fugtige Strandkant, der er aldeles overprikket med smaa Huller i skraa Rækker, har Vinkekrabben gravet sig ned. Hannerne, hvis ene Klo er særdeles stærkt udviklet, stikker denne lyserøde Klo op over Sandet og vinker. Store Sandflader er oversaaet med saadanne røde vinkende Kløer, der i Aftenrødens Skær ligner blafrende Smaaflammer.

ORKANEN

Liv, overvættes frodigt Liv, det er det Indtryk, man faar af de skønne vestindiske Øer. Prægtigt er der som faa Steder; selv ude i Sukkerrørsplantagerne, hvor »gangen« arbejder under Opsigt af Formanden. Og Vejene ud til disse Plantager, hvor er de festlige med de aristokratiske Kokospalmer, der gæstmildt modtager enhver nok saa lurvet »niggerboy«, som føler Trang til en forfriskende »drink«. Landevejens Træer har vundet Hævd at være Allemands Ejendom, og den sorte Mand benytter sig ogsaa rigeligt deraf. Som Katte klatrer Negrene op ad den glatte Stamme, og en, to, tre hugges Nødden ned, hvorefter Mælken nydes med synligt Velbehag.

DEN TIDLIGERE MEXIKANSKE PRÆSIDENT ST. ANNA'S BOLIG - ST. THOMAS

Daddelpalmen med sin enestaaende Bladfylde rager op hist og her som en Fyrste blandt Tropens Plantevækster og bibringer Landskabet det karakteristiske Tropeskær, der er saa dragende, saa uforglemmeligt for alle, der elsker Syden og føler sig hjemme i Egnene, hvor Passaten med sine milde Vindbølger har hjemme.

Og saa et Besøg paa den gammeldags Sukkermølle, Nichis Sukkermølle, det glemmer man aldrig — Bananer, vaargrønne, festlige, med de store, rødblaa Blomster, der bøjes til Jorden, tunge af Kraft, klædte den gamle, primitive Mølle saa herligt. De sindige, isabella-farvede Stude, med Aaget over Nakken, travede troligt rundt og rundt om Møllen, hvor Taget mindede om en kæmpestor Kineserhat.

Til Vejrs paa en Høj, hvorfra der førte en bred Kørevej, stod de tre Valser, ved Hjælp af hvilke man pressede Saften ud af Sukkerrørene. Negrene stak Rørene to Gange ind i Valseværket, og den udstømmende Saft løb da ned i en Beholder for at indkoges, for senere ved Afkøling at omskibes til »muscovado«, Puddersukker. Pakket i Sukkerfade og anbragt paa et solidt Trægitter, hvorunder der befandt sig et skraanende Plankegulv, dryppede efterhaanden Melassen, Siruppen, ned i Renden, som førte til Melassebakken. Skummet fra Sukkerkogningen blev samlet i store Kar, og i Forening med Melassen gærede det, indtil Dagen oprandt, da Rommen, muligvis Vestindiens Forbandelse, kunde destilleres. Smaabjerger af »magars«, de udpressede »sugar-canes«, laa parat for at anvendes som Brændselmateriale under de mange Kedler.

Nysgerrigt kikker vi ned i de store Sirupsbeholdere, hvorfra den stramme, kvalme Dunst stiger op, og med Mistro hører vi paa de forskellige Krøniker, som bliver bundet os paa Ærmet af den oprømte Formand, som man havde mistænkt for at have set for dybt i Rombeholdningen. Forsvundne Negre var kommet for Dagens Lys, naar Sirupsbakken blev tømt, og som en kandiseret Mærkværdighed blev han da udleveret til den sørgende Slægt. En saadan Slikstang fandt man ikke saa sjælden, og baade Sirup, Sukker og Rom vandt betydeligt i Smagen ved at gøre Bekendtskab med en sort Mand, som beruset af Romdunster tumlede ned og kvaltes i det tunge, klæbrige Fluidum. Selvfølgelig var det Usandhed fra Ende til anden, men vi skelede dog med en vis Reservation, ja, et ligefremt Ubehag til Beholderne efter de uappetitlige Oplysninger. —

En lille, rask Sejlads til Cowells-Batteri hørte til de mange fornøjelige Udflugter, vi foretog paa vor friske, naturskønne Ø. De danske Soldater, der her gjorde Tjeneste, savnede i høj Grad Afveksling paa det stærkt begrænsede Territorium og tog som Følge heraf imod os med stor Henrykkelse.

Paa Ryggen af et forkælet og utrolig stædigt »jackass« strejfede jeg da op og ned ad de skraanende Højder. Somme Tider blev Rideturen af en uberegnelig Længde, da det var Æselet, der bestemte, hvilke Egne der skulde hjemsøges. At jeg var i Fare for at styrte paa Hovedet i et tornet Kaktuskrat eller blive spiddet paa de dolkeformede Agaveblade, naar Dyret ved pludselige kaade Spark og Spring søgte at befri sig for mig, gjorde ikke Turen mindre interessant.

Som St. Thomas med sine talrige Skær, de vulkanagtige Klipper og Bugterne, der gemmer den løvede og saftfyldte Strandvegetation og det dertil knyttede besynderlige Dyreliv ses fra Signalstationen, er den af en sjælden malerisk Attraktion, og det hvad enten Solen gyder sin Guldglans over Højene, eller Graavejr slører Bjergene i taageblaa Gevandter.

Naar vi i Tropesolens gyldenlilla Aftenglød paa Vej hjemad kastede Blikket tilbage mod Cowells-Batteri, hvis Signalmast tegnede sig mod den glødende Himmel som et Kors, gled Øjet uvilkaarligt kærtegnende hen over Pynt-Batteriet og det kridhvide, blaaskyggede Ruppert-Skær med sin grænsebetegnende Vager. Mellem disse to Punkter stod Barken »Malvina« ind hin Morgen, da jeg for første Gang følte og saa Tropelivet i sin fulde Herlighed. Og søgte Øjet længere ud i den fjerne Horisont, anede man i bløde Rids de fine Linier af

Højderne paa »*Santa Cruz*«. Den lille Orkanø i sin urskovlignende Vegetationsfylde er et slaaende Bevis paa Jordbundens Frugtbarhed. Der vokser Monkey-Apples, Kalabasser, Palmer, Kaktus, ja, næsten alt, hvad Tropen ejer af Plantevækster; og alt dette i Fællesskab med de gulgraa Crotonbuske, der danner tætte Krat, hvorfra en sødlig, lidt tung Vellugt udspringer, har en dragende Magt; man kommer der Gang paa Gang for at beundre Tropens Flora.

Orkanøen; Navnet fører, nu jeg sysler med mine Tropeminder, uvilkaarlig Tanken hen paa de voldsomme Hvirvelstorme, som undertiden hærger Øerne og anretter umaadelige, til Tider ubegrænsede Ulykker paa Landjorden som paa Havet. Gennem Erfaringer er det konstateret, at de fleste Orkaner indtræffer i Tiden mellem Juli og Oktober. De øvrige Maaneder af Aaret hænder det jo ogsaa, at en saadan stormende Kuling gaar over Jomfruerne, men det sker ikke ofte. Naar undtages de aarlige Orkaner, som man saa at sige er forberedt paa at tage imod, selv om de indfinder sig uhyggelig pludseligt, forekommer der i Grunden ingen Storme.

Ganske forunderligt er det at overvære en Orkan i Troperne. En stivnende Rædsel virker lammende paa alt og alle; man føler, der maa komme noget uventet; en foruroligende Stilhed i Naturen og den tunge, kvælende Atmosfære, der ligesom besværliggør Aandedrættet, varsler noget uhyggeligt.

Hvorfor er alt saa tyst? Hvorfor har de farvede Folks mørke Hudfarve en graalig Tone som af anspændt Angst, og hvorfor ligger Havfladen blyfarvet og tung som et massivt Legeme.

Spørgsmaal paa Spørgsmaal hober sig op, og alle besvares de af en uheldsvarslenende Tone, som langt borte fra kommer hvislende hen over Øen; den hvisler sig gennem de folketomme Gader og synes at dø hen.

Fregatfuglen, den store, mørke Fugl, der spreder og lukker sin dybt kløftede Hale under sin vidunderlige, sikre Flugt højt oppe i Luften, flyver ganske lavt, ja, sætter sig endog paa Jorden. Enhver Vestindianer ved, at dette er et ubedrageligt Tegn paa Orkan. Derfor kaldes denne Stormvarsler almindeligvis »*Hurricanebird*«.

Fra det røde Fort drøner Orkanskuddet, og alle gribes derved af en febrilsk Travlhed. Orkanbommene er sat for, Vinduesskodderne og alt tøjres og spigres fast, nu det gælder at tage Kampen op med Elementerne.

Atter toner Orkanbebuderen, der i de forløbne Minutter har vokset sig kraftigere; hvislende farer den frem, og som med et opgivende Suk dør den bort. De gulliggraa, truende Uvejrsskyer hænger lave og tunge, parate til at sønderrives af den optrækkende, hensynsløse Hvirvelstorm.

Ondt hvæsende kommer den uhyggelige Lyd igen. Luften ligesom fyldes med Tusinder af fortvivlede Angstskrig, og Orkanen er over Øen i sin fulde Vælde. Hvirvlende fyger den ind over Havet; alt rives og ruskes brutalt, som er det en tugtende Haand, der farer frem.

I afbrudte Rusk melder de første ubeherskede Vindstød sig, og i de knugende tause Mellemrum synes de at samle Kræfter for da endelig som en almægtig Dæmon at tumle med Øen, som de finder for godt. En øredøvende Brølen er Orkanens Sejrssang, medens Palmernes Kroner slænges i Støvet, og Grus og Smaasten fylder Luften, som formelig dirrer og syder.

Som i Raseri piskes Skyerne, og Himlens Sluser aabnes. Regnen braser ned som en Flodbølge, og Havet stiger og vælter frem som en Lavine, førende Baade og Smaafartøjer med sig; og Heksedansen i sin brutale Skikkelse er i fuld Gang.

Inde i de tilskoddede Huse samles Herskabet og Tyendet. Lige fra det Øjeblik, da Pollys skrækslagne, angstfyldte Stemme skingrede gennem Huset, da hun skreg sit: »*Oh god gracious, the gale!*« er der kommet et intimere Forhold mellem alle Hjemmets Med-

lemmer. Faren er ens for alle, og Farveforskellen er for en Stund visket ud af ens Bevidsthed, medens Bruset fra de fraadende Bølger, der rejser sig højere og højere, melder os Uvejrets Styrke.

Urolige, anspændte lytter vi til de smældende Brag fra smadrede og splintrede Gallerier, Tage og Balkoner, der agerer Bolde for Hvirvelstormens Lune.

I det dystre, halvmørke Hus flokker man sig sammen og holder Øje med de tilspigrede Vinduer. Mon de kan staa sig; Stormen river og slider i dem af al Magt. En svag Skælven føles, lidt Kalk rasler ned, og Lyden af det klirrende Nips og daskende Smaabilleder faar os til med Rædsel at tænke paa det store Baghus, som forlængst har været dømt til Nedrivning paa Grund af sin faretruende Ælde. I vor oprevne Sindsstemning ser vi det blive gennemrusket og bortslængt af Orkanens jernhaarde Klo, og som en knusende Masse vælte sig over vort Hjem, ramponerende og ødelæggende alt.

Regnen styrter ned Time efter Time med en saadan Kraft, som kun kendes i Troperne. Orkanregnen er vedholdende, ellers kender man i Vestindien kun til hastige Byger.

Ved Rabalderet fra de løsrevne Skodder paa det prekære Baghus dukker vi uvilkaarligt Nakken, og hændervridende raaber de sorte: »*Oh god!*« Matty, der tilfældigvis er hos os, tripper nervøst om og ryster eftertænksomt paa Hovedet; hun er i dobbelt Spænding, da hun er Ejerinde af et Hus, og ud vover hun sig ikke for at se, om hendes Jordegods kan modstaa »*the gale*«. »*Oh me! my house is gone, my house is gone!*« klager hun, og forstaaeligt er det. Hvor ofte har hun ikke set Stormen lege Flyttedag med Smaahusene, som var de af Pap. — *Oh god!* om hun i Morgen skal gaa om og lede efter sit Hus. — Hun folder Hænderne, og Orkanrædselen lægger hende Ord paa Læben, som ellers er fremmede for den i Grunden temmelig slagfærdige og æqvivoke Negerinde.

Fra det mørke lille Rum, hvor vor yngste tjenende Aand veltilfreds tilbringer sin Nat paa det bare Gulv, dette er i Parantes bemærket meget almindeligt i Vestindien, har der lydt klynkende Graad, som hen paa Natten stilner og afløses af dybe, regelmæssige Aandedrag. Det unge Blod har grædt sig mødig, Naturen har krævet sin Ret, hun sover trygt med Ansigtet skjult mellem de sammenbøjede Arme.

Endnu nogle Timer knager, brager, plasker og hyler det, og det undertiden saa voldsomt, som om alle Helvedes Aander er sluppet løs; men ved Dag gry mindskes Larmen, og som om Orkanen har arbejdet sig op til en sidste Kraftanstrengelse, kommer der et rasende, jætてagtigt Vindstød, efterfulgt af et mat, afmægtigt Stormhyl, og alt bliver stille; stille som da de første ildevarslen de Orkans hvislende lod sig høre.

Med Spænding aabnes Skodder og Døre, og til vor ubeskrivelige Forundring staar den forfaldne Bygning hel og holden med Undtagelse af nogle Skodder og Tagsten. Byen ligger forkuet uden Sol. Saa modfalden som den dog ser ud, det er ganske ynkeligt at se.

Skodder, Jalousier, Tagskifer, Træværk fra Gallerier og Balkoner, Mursten og meget andet ligger kastet hulter til bulter paa de delvis oprevne Gader, der ligner brusende Smaafloeder. Fra Trappegaderne fosser Vandet ned til Hovedgaden og Havnen, som paa denne aarle Morgen strækker sig helt op i Byen, hvor Baade og Smaasejlere ligger Side om Side med nedstyrtede Bræddehytter. Og Palmerne, forpjuskede og forslidte er de; tunge af Væde slæber de fejende Bladkroner i Gruset; saa inderlig modløse ser de ud efter at have været underkastet Orkanens ubeherskede, voldsomme Favntag. — Men aldrig saa saare spredes de graa, regnsvangre Skyer for at give Plads for den undergørende, alt besejrende Sol, før alt det onde er glemt, og St. Thomas vaagner op som efter en styg Drøm, og langt herligere synes By og Bjerger efter den overstandne Kamp med Elementerne.

Ganske faa Mennesker, forvaagede og med opskræmte Miner, pjasker den tidlige Morgenstund gennem de piblende og rislende Vandmasser; derimellem ses Matty, der med sit gamle, gudsforgaaende Humør senere paa Dagen oplyser os om, at Huset staar, hvor

det stod, og at intet har lidt Overlast; selv Taget holdt Regnen ude, saa hendes Stolthed, den brede, firkantede Mahogniseng var i god Behold. —

Vi, som aldrig tilforn havde været udsat for den nervepirrende Angst og Rædsel, som griber enhver under Orkan og Jordrystelser, syntes, at vi havde oplevet noget ganske forfærdeligt, og hvad var det saa imod Jordskælvet, der Aar 1867 hærgede St. Thomas. I flere Maaneder mærkedes Jordrystelserne, aldrig vidste man sig sikker. Taarnhøje Bølger i ubegrænsede Bredder styrtede sig ind mod Land, som vilde Havet opsluge Øen, og Negrenes Raab: »St. Thomas synker! St. Thomas synker!« genlød i Bjergene, hvor Befolkningen, hvide og farvede, stred sig op ad for at søge Ly i Træhuse eller for at kampere under aaben Himmel; i lange Tider vovede ingen at blive i de mere massive Bygninger, hvor Faren under stærkt Jordskælv var størst. Fangerne blev sluppet løs, og Hospitalets syge flygtede. Verdens Undergang var nær, blev der spaaet; og Negrene var overbevist om, at det var Guds Straf, der kom over dem, fordi de havde villet svigte deres Land.

I de Dage var Salget af Øerne jo stærkt paa Tale, og man ventede kun paa Afstemningen. Flertallet var gennem stærk Agitation for Salg; da brød Jordskælvet løs, og dette Jordskælv blev afgørende for Øernes Skæbne. Salget blev ikke til noget. Kommissionærerne flygtede rædselsslagne og gav den amerikanske Regering en saadan Beskrivelse af Katastrofen, saa Forhandlingerne ophørte.

Takkegudstjenester finder Sted to Gange om Aaret, den fem og tyvende Juli og fem og tyvende Oktober; Orkantiden kaldes denne Periode, der officielt regnes at indfinde sig i nævnte Tidsrum.

FOLK OG FESTER

Apropos Mahogniseng, vor Mattys Stolthed. Enhver bedrestillet Negerfamilie ejer en saadan, og den er i Grunden det eneste Stykke Møbel, der er solidt og værdifuldt, alt det øvrige Bohave er termit- og ormædt, faldefærdigt Skrammel.

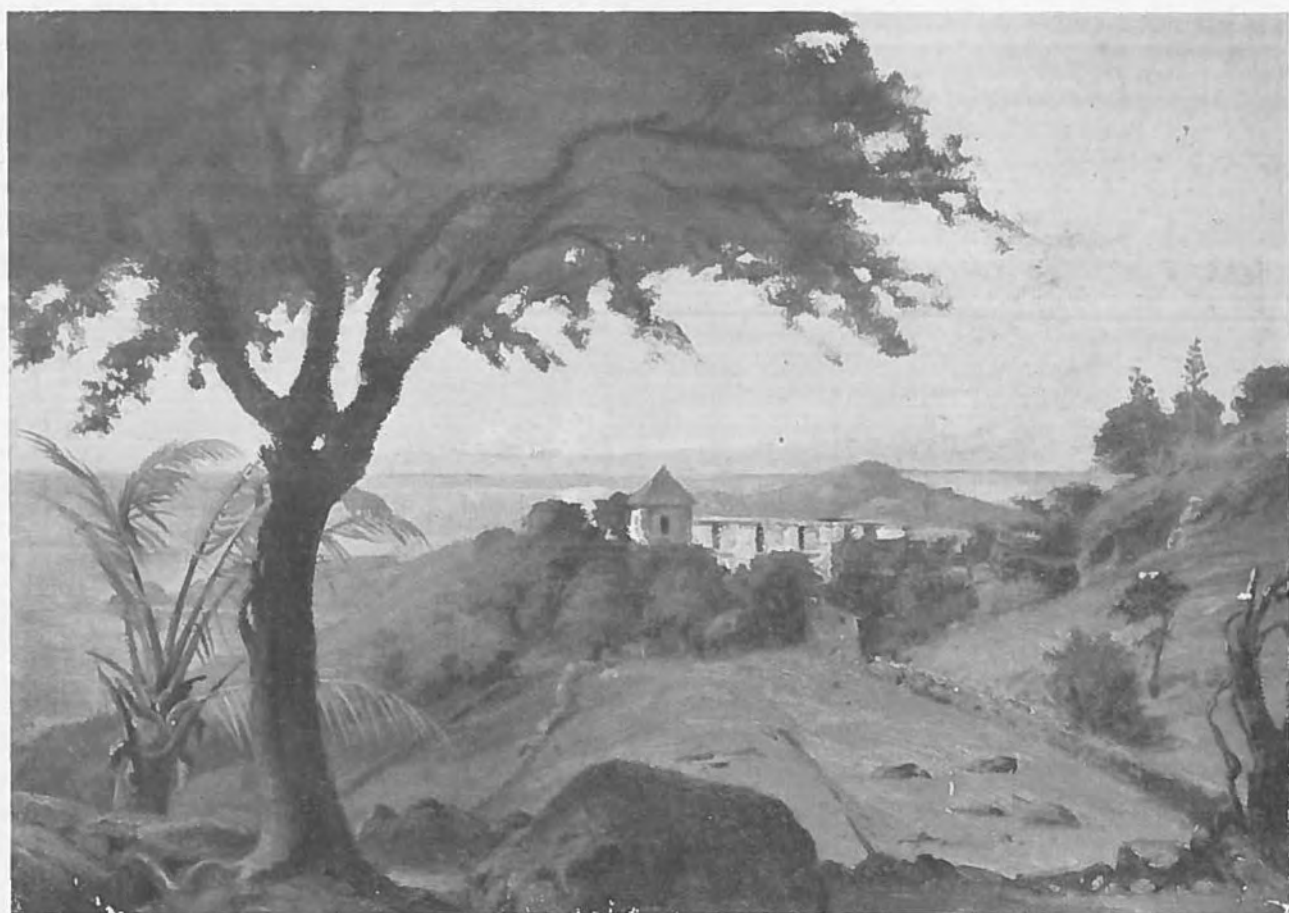
Vi havde den Ære at være Mattys Gæster, og jeg er overbevist om, at den lille Fest, hun arrangerede, udelukkende skyldtes dette at faa Lejlighed til at præsentere os sin pragtfulde Himmelseng. Man blev ganske maalløs, da man traadte ind i de smaa spartansk udstyrede Værelser og øjnede den massive, blankpolerede Mahogniseng, der omtrent spændte over hele Værelset. »*Pure mahogany*«; en overlegen Gestus, der rummede en ublandet Selvejerglæde, ledsagede de to Ord, som Matty saa triumferende slyngede ud.

Sengens Ben var anbragt i smaa Beholdere, fyldt med en Vædske, hvori Smaainsekter dræbtes, naar de i deres Forsøg paa at ødelægge Vidunderet kravlede op fra Gulvsprækkerne. De fire tykke, drejede Søjler bar en højst elegant lyserød Satinshimmel, som unægtelig vakte min Beundring; den var nemlig saa umaadelig fiks arrangeret.

Medens vi drak The af Glas, det var fransk Mode, betroede vor sorte Veninde os, gled mine Øjne undersøgende op og ned af det store Stykke Nips, som en saadan fornem Seng i et Negerhjem virkelig er. Man maa da ikke tro, at en saa elegant Seng bruges, nej, den er kun til Pynt og staar i de smaa Hjem som et synligt Tegn paa Husets Velstand. Negerens Soveplads er under den fine Seng. Bevidstheden om, at han eller hun kan ligge blødt og godt som den hvide Mand, er dem nok.

Adskillige Gange havde jeg Lejlighed til som min Faders højre Haand at ledsage ham ind i Negerhjem til tarvelige og bedrestillede Folk, der krævede hans Assistance i Sygdomstilfælde, og hvor ofte saa jeg ikke den uundværlige Pryd, som Mahognisengen synes at

VED MAGENS-BAY MED UDSIGT TIL »HANS LOLLIK« - ST. THOMAS

»MAN RIDER TH. TORVS«

MOUNT WILIAMS - ST. CROIX

være i disse Hjem; men ingen Sinde saa jeg nogen ligge deri. Patienten kunde være aldrig saa syg, i Sengen blev han ikke lagt. Selv en ældgammel, dødssyg Negermutter laa paa Gulvet. Da vi kom ind i Huset, stak den syge gamle sit hvidkrøllede Hoved frem under Sengen, og mat og træt virrede hun med det, da det blev foreslaaet at lægge hende til Sengs.

Noget af det hyggeligste paa St. Thomas er de overordentlig dejlige private Gaarde og Haver. Det bølgende Palmehav i *Münters-yard*, hvor var det festligt! Kaalpalmens graa torpedoformede Stamme knejste som en Jættes Marskalstav, ombølget af Dadelpalmer og de smukt løvede Tamarinder. Ved den omfangsrige Cisterne hentedes der Vand, og Kluk, Pip og Pyldren lød fra Perlehøns, Kalkuner og statelige Paafugle og blandedes med de hyggelige Smaaskvulp fra Bølgerne langs Stranden.

»Uptown« laa Marstrands »Lumber-yard«; hvilken Charme ejede den ikke, den gamle Patriciergaard, hvis aldeles enestaaende Daddelpalmer med de fjerlignende Blade overskyggede den gamle Bolig med sin fornemme Arkitektur; og de skønne, lysegrønne Bjerghøjder stod Vagt om det tropiske Gaardinteriør.

En maaneklar Aften var det saadanne Steder vanskeligt at løsrive sig, gribende smukt som der var. Skarpt, i Grunden grelt, tegnede enkelte Palmer og Buske sig i det intensive Maanelys, medens andre Planter laa i dybeste Mørke, og som Sortkridtstegninger paa den lyse Jord saas de langstrakte Skygger sagte bevægende sig i Takt med Aftenbrisens milde Pust.

Maaneskinsture var i høj Grad yndede; der stod altid om dem en Nimbus af Eventyr, men af de uhyggelige, naar der ved Stranden hørtes det gennemtrængende, hadefyldte Skrig »a shark« fra en blodtørstig Negerstrube. Skriget, der fremkaldte Forvirring og Uro, virkede som en Alarmtromme, og i tætte Skarer stimlede Folket sammen. Menneskesværmen hujede, skreg og trængte paa for at komme til at tilfredsstille deres umættelige Trang til at jage Kniven i Hajen, i Menneskeæderen. Krigerblodet gennemrislede de sortes Legemer; i Ekstase svingedes Kniven, der et Øjeblik efter susede ind i den store Hajs Krop. Gabet spilede op, og en Orkanlygte, som tilfældigvis var paa Pladsen, oplyste det røde, glinsende Svælg, hvis mange Tandrækker tog sig ud som et Kompagni sylespidse Lancetter.

Den ved Negeren klæbende voksagtige Dunst, der er den hvide Mand saa meget imod, tog ligesom til i en saadan ophidsende Stund; og Spaniolerne med det hede Blod føler som Negeren Trang til at bruge Kniven; nærmest det store Havdyr er de samlet, og Staalet farer atter og atter ned i den vibrerende, skælvende Skabning. — Svagt udaandede Lyde, som den store Mængde i Ophidselsen antager for Smertestøn, ægger til at pine Dyret endnu mere; men omsider er da Lysten til at se Blod stilnet og med en Følelse af at have faaet inde-stængte Lyster og Kræfter frigjort, gaar hver til sit, og i Aarerne ruller Blodet atter roligt. —

Haverne indenfor de private Hjems Mure var undertiden af en paradisisk Skønhed. En saadan svulmende Planterigdom, som dér var til Huse, kunde kun eksistere, hvor Tropesolens hede Aande var med i Arbejdet, at støtte Naturen i dens Virken. De glødende Neriers tunge Blomsterfylde udaander i Fællig med Roser, Jasminer og Kaktusblomster en sanseberusende, egenartet Duft, som østerlandsk Parfume, der i Tropenatten virker bedøvende som en sød Gift, og de mange Slyngplanter i deres rige Pragt kappes med de brogede Bladplanter om at frembære de mest straalende Farver for Beskuerens Øjne.

Et vidunderligt Paulun var disse underskønne, drivhuslignende Haver, der var et sandt Eldorado for de smaragdgrønne Firben og de yndefulde, funklende Kolibrier. Firbenene disse Steder er ligefrem Husdyr, der til bestemte Tider af Dagen myldrer frem som grønne Streger og fordrer deres Mad; ja, ofte er de saa frække, at de fra Gesimsen springer ned paa Bordet for at være nærmere Madstedet. —

Musik og Sang, det er to Ting, en St. Thomasneger ikke kan staa for; de kulørte elsker Musik, og Døgnet's Sange tralles og fløjtes med Liv og Lyst Dagen lang. Negeren er virkelig stemmebegavet, og de har deres aktuelle Sange som vi. »Captain Brown«, »Uncle

Dick og andre maatte holde for i Nidvisen, der ofte rent virtuosmæssigt rungede og skingrede fra de forskellige Bykvarterer. Lige overfor mit Hjem havde en aldrende Negerinde sit faste Stade. Brød, ituskaarne Sukkerrør og Kokossweet fyldte hendes mægtige Træbakker, som balancerede paa lave Bukke. Naar hun ordnede Varerne, lagde de hornformede Kreolbrød med den aparte, let syrlige Bismag i regelrette Striber, arrangerede de søde Lækkerier saa fikst som muligt og til Slut flækkede og parterede Sukkerrørene, havde hun en stadig beundrende Tilskuer i lange Sam, en Drivert, en Døgenigt, som St. Thomas desværre har saa uendelig mange af.

Den sorte Kavaller, der gerne vilde række en hjælpende Haand af egoistiske Grunde, blev daglig afvist, men hans sprudlende Humør og utrættelige Paagaanenhed foraarsagede, at Sejren altid var ham vis, bare han var udholdende nok. Et af de eftertragtede Kreolbrød vankede der daglig, og som Afdrag paa sin Taknemlighedsgæld underholdt han den ædle Giver den ganske Morgenstund med Sang og Dans. Dansen var i Særdeleshed hans Force; han sprang ikke om med bournonvilleske Balletspring, nej alt andet. Paa en lille Plet figurerede han med stødwise, knækkende Bevægelser. Hoved, Hals, Skuldre, Arme, Krop, Ben og Fødder, alt dansede i en dirrende Ekstase. Svajende frem og tilbage gjorde Kroppen slangeagtige Vridninger, medens de store, flade Fodbalder, som i hurtige Stød slæbtes frem og tilbage paa Stenflisen, frembragte den nervepirrende Lyd som af Sliben med Sandpapir.

Som under Indflydelse af et hypnotisk Velvære sad Mutter og klaskede ubevidst Takten med sine lyse Haandflader, hvilket syntes at ægge Danseren til dristigere Bevægelser.

En skønne Dag udartede imidlertid Dansen til en ligefrem Tarantel eller Cancan. Det kom som Lyn fra en skyfri Himmel. Dansen gik i sit sædvanlige stødwise Tempo, og den lille, kokette, hvide Krølle paa den kulørte Matrones temmelig anselige Ansigtsvorte vibrede som i højeste Potens af Velvære; da var det, som der pludselig fløj en Ødelæggelsens Djævel i Sammis lange, sorte Krop. Forglemmende alt omkring sig gav han sig helt hen i Dansen, saa at den saa at sige ganske tog Magten fra ham. Som en balstyrig Badutspringer sprang han ind paa den intet anende Kones Delikatesser og sparkede de store fyldte Træbakker op i Luften.

Efter dette Udslag af Vildskab var Kulminationspunktet naaet, og Sam stod nu ganske nøgtern og betragtede Ødelæggelsens Vederstyggelighed, men med den for Negeren egne Ligegladhed tog han sig ikke Sagen videre nær.

I velbegrundet Harne foer den stakkels Mutter om og samlede Varerne, der var spredt for alle Vinde.

Slubberten, der var Skyld i Ravagen, stod og grinede flovt, at hjælpe til kunde da aldrig falde ham ind.

En kraftig Ed, efterfulgt af et meget sigende Spark bag ud og et drillende Haandvink ledsagede hans kyniske: *„cheer up, old lady“*. Dette *„cheer up, old lady“* i en Negers Mund er en aldeles kostelig Mundfuld.

Revnende ligeglad slentrede Fyren henad Fliserne paa sine flade Fødder, der et Øjeblik efter begyndte at trippe afrikansk Step.

Naar Bambolatrommen gungrer i Smaagadernes Danselokaler, kaster Negeren, hvad han har i Haanden og giver sig hen i den afrikanske Trommedans's stillestaaende Bevægelse med den elektriserende Rytme. Dengang og nu hindredes de kulørte ikke i at danse deres Hjemlands sære, lidenskabelige Danse, men i længst forsvunden Tid, Aar 1733, da det vestindiske Kolonialraad udstedte de middelalderlige Love med deres barbariske Straffe, var de afrikanske Slavers hedenske Danse forbudte. Overtrædelse af den Lovparagraf, som angik Bambola samt Dyrkelsen af Obeahismen, straffedes med Hængning, saafremt Slaven for tredje Gang forbrød sig paa dette Punkt. Om de mange Paragraffer er blevet overholdt

FRA MÜNTERS-YARD - ST. THOMAS

CHRISTIANSSTED SET FRA PROTESTANT-KEY - ST. CROIX

i deres fulde Strengthed, er der vist ingen Tvivl; men den, vedrørende Dansen, er der sikkert set igennem Fingre med, ellers var nok alle Slaverne bleven hængt, for danse kan en Neger ikke lade være med, han elsker sin kære, gamle Bambola.

Passerer man Negerkvartererne ved højlys Dag, hører man ofte den dystre, monotone Rullen fra det spændte Trommeskind. Til den dæmpede Buldren eller enhver anden Musik danser Negrene; Mænd og Kvinder, alle er de lige dansegale. Enkeltvis staar de og tripper og vugger sig med et saligt Smil paa Læben.

Ganske nydelig ser en ung Negerkvinde ud, som hun sirligt løfter op i Forklædet og med bløde Bevægelser svajer frem og tilbage uden at ænse noget uden om sig. Med nedslaaede Øjne nyder hun Dansen, med Lidenskab gaar hun op i den, hver Fiber i hendes brune Legeme er givet Dansen i Vold. Naar Negeren, Mulatten, Kreoleren, alle disse Tropens varmblodige Børn, danser, saa danser de, glemmende alt andet.

Militærmusikken, der vækker Danselysten, hører derfor til St. Thomas-Befolkningens kæreste Underholdning, og naar som helst den lille Trop Soldater kommer fra Marchture, anført af den oplivende Musik, danner en talrig Skare »*coloured people*«, Voksne og Børn, Fortroppen; næsten alle de mørkhudede Mennesker vender Front mod Soldaterne. Baglæns vrikker og svajer den store Skare i Takt med Musikken. Et brillant Syn er det at se de mange Mennesker, besjælet af en sand Livsglæde. Henrykkelse og Velvære straalur ud af hvert sort Ansigt. De nyder Øjeblikket som en virkelig Fest.

Søndag Eftermiddag Klokken fire spiller Militærmusikken i »*Kings-garden*«, det smukkeste lille Anlæg nær det gamle Fort, og alle Hudfarver er da repræsenteret i den promenerende Strøm af Vestindianere.

Det er et særdeles broget Selskab, der samles her om Søndagen, og adskillige Sprog summer en om Ørerne. Kvindetyperne er de interessanteste at studere, saa forskellige som de er.

Den sorte, robuste Negerkvinde samt den chokoladebrune Mulatinde lufter den stivede Søndagspuds sammen med »*ladies*«, i hvis Aarer Negerblodet flyder endnu mere opspædet; disse vidunderlige Skabninger, Quarteroner og Terceroner, er gennemgaaende henrivende; pikante og friske, som de er, ser de med et overbærende Smil ned paa de mørke Damer, selv udsat for akkurat det samme halvt spottende, halvt medlidende Øjekast fra de skønne, livfulde Kreolerinder med de daarende smukke Øjne, hvis gnistrende Blink er farligt Skyts, som fremmede, ubefæstede Sjæle har ondt ved at modstaa. Den spanske Signora træffer man ogsaa her, fortryllende og forførende er denne Kvinde, i hende er Skønhed, Elegance og Temperament forenet til et fuldendt Hele. Den Kolorit, der er over Spanierinden med de uberegnelige, funklende Blikke i de fløjelssorte Øjne, er noget for sig. Snurrende r'er fra det chevalereske, pragtfulde, spanske Sprog svirrer rundt, og et allerkæreste, fortryllende Haandvink ledsager det kvidrende og levende »*Hasta la vista*«, paa Gensyn.

Ved Siden af disse Kvindetyper, der er som Pragtblomster, udfoldet under Tropesolens varmende Aande, ser vore danske Damer blodfattige og trætte ud, og i deres lyse Trope-drugt minder de om Planter, der sygner hen, der ikke kan trives i stærk Drivhusvarme.

De mange sorte, struttende »*Nanaer*« tumler lystigt med de hvide Børn, der er betroede til deres omhyggelige Varetægt. Stolte er de over dette Hverv; de elsker deres smaa Kæledægger, deres Englebørn, som de ynder at kalde Bokras Børn, langt inderligere end deres egne Smaafolk, og er det dem muligt, følger de disse Hjertebørn lige til deres sidste Stund. En saadan hyggelig, opofrende »*Nana*« gaar ofte i Arv fra Moder til Datter.

Søde smaa Mulatunger, forøvrigt i Massevis, muntre sig i dette Kvarter, hvor vel nok en Del af dem kan opnaa at træffe »*papa*« blandt Fortets uniformerede Mandskab.

Masser illegitime Ægteskaber indgaas mellem de vestindiske Soldater og Negerinder, der føler sig smigrede over at være attraaet af den hvide Mand, selv om han er Soldat.

I St. Thomasnegerens Øjne betragtes den vestindiske Soldat i Grunden ikke som hvid Mand. Negeren regner ham knap nok som sin jævnbyrdige, og naar han siger »soldier«, er det med en ligefrem Foragt. Det hænder ogsaa, at »soldier« bruges som Skældsord, men ikke desto mindre er han stærkt eftertragtet af det svage Køn, som vasker, stopper og lapper om deres hvide »Mand« med en rørende Omhu.

Man kan ikke andet end have ondt af den vestindiske Soldat, for hvem den hvide Befolknings Døre er lukkede. Forholdene tvang vore forknytte af Hjemvé lidende Landsmænd til at søge Omgang med de sorte eller at gæste Romshoppen. Andre Tilholdssteder var der ikke for den blege Mand, der aandeligt og maaske legemligt svækkedes af Mangel paa passende Omgang. Leddiggang i Forbindelse med Romshoppen har skabt mangan Dranker blandt disse Mennesker, der betragtede Opholdet paa de vestindiske Øer som et Forvisningssted, hvor den tærende Hjemvé nagede dem som en Orm alle de mange Aar. Der er ingen Humør og Livsglæde; Livsmodet er ligesom knust; færdes man i Kasernen, er det ugidelige og sløvede Soldater, som trevent giver én Svar paa ønskede Oplysninger. Drik og Hjemlængsel forvandlede mangan dygtig og kæk Københavner til et elendigt Vrag.

Et Skud fra Fortet Klokken otte Aften er Punktum for Soldatens Frihed, hvis han da ikke er i det heldige Tilfælde at have Nattegn.

Skuddet er for Bourgeoisiet Tegn til, at nu kan man slaa sig løs efter Middagen, hvis ikke den traditionelle Cocktail før denne allerede har sat Livsmodet nogle Grader op. Og i de saakaldte fine Kredse er man parat til at tage fat paa Tropens mange forskellige »drinks«, der serveres i Pauserne, som afbryder den livlige Flirt og Konversation. Det er nemlig Visittid efter otte Aften i disse eksklusive Kredse, hvor den mindste Smule farvet Blod er bandlyst. Racespørgsmaalet, man fristes til at kalde det Kastespørgsmaalet, kan man ikke komme udenom paa de vestindiske Øer. —

Blandt de aarlige St. Thomasfester, krydret som de er med Tropelivets Glød og Liv, var Kongens Fødselsdag den af dem, der sporedes i alle Samfundslag, lige fra den sorte Markneger opefter, hele Farveskalaen igennem, til de hvide, som ude paa den lille Eventyrø i Atlanterhavet ligesom følte en større Kærlighed til Land og Drot, end da man færdedes hjemme i Danmark.

I den tidlige Morgen gives der Salut fra Fortet, og med det drønende Kanonskud er Feststemningen tilvejebragt. Alle er pyntede, og Soldaterne er i Gallauniform. Klokken otte lyder: »Leve Hs. Majestæt Kong Christian!« fra Kompagnichefen, og alle som én sender varme, kærlige Tanker til Danmarks Monark. Negrene er ikke mindst i Feststemning, de er som store, glade Børn, der med oprigtig Kærlighed, Beundring og Stolthed giver deres Besyv med i Laget, naar de syv og tyve Kanonskud bebuder, at Guvernøren udbringer Kongens Skaal ved Festen i Guvernementsboligen. Kongehuset og dets Medlemmer var i Virkeligheden for Negeren et »noli me tangere«, Kongehuset var helligt. Fortalte man dem derom, foregøglede deres let bevægelige Fantasi dem Drotten og hans Slægt i Eventyrets skønneste Klædning.

Hele Dagen gaar Befolkningen om i en salig Festrus, der for Negrenes Vedkommende naar sin Højde paa det Tidspunkt, da hvislende Sole og Raketter med de kokette Smaaknald aabenbarer Guldregn og Kaskader af funklende blaa og røde Stjerner. Musikken og Fyrværkeriet gør de farvede aldeles glædesdrukne; der jubles og danses, og »King« og »Denmark« er Ord, som man opsnapper af den overgivne Negerbefolknings højroastede Konversation.

Aarets Festdage, som karakteriseredes ved Optog, var i Karnevalsstil. Først Klokken fire maatte man slaa Gækken løs, men allerede paa Formiddagen saas formummede Skikkelser, hvis usikre, sejlende Gang røbede hyppige Besøg i Romboderne. Et ligefrem enervevende Syn var det at se den traditionelle »Mumbo-Jumbo« eller Mukkadjumbe, som Negeren

HOVED-LANDEVEJEN (VED CONSTITUTION-HILL) - ST. CROIX

kalder ham, i en frygtelig Grad omtaaget, opføre en sindssvag Springdans paa sine uhyre høje Stylter, medens han med hikkende, lallende Stemme brølede Døgnets mest populære Vise:

*»I'm a better man than you,
while I'm a bamboocu o. s. v.«*

suppleret af en af Gadens løse Fugle, et frækt Pigebarn, som med en gennemtrængende, skraldende Stemme improviserede en slibrig Tekst til den yndede Melodi. — Hurtigst mulig blev han og andre, der ved deres utilregnelige Gebærder tilkendegav, at de kendte Vejen til Romboden, indfanget og proppet i Hullet med Stylter og hele Herligheden. Men paa Slaget fire, naar Rusen var sovet ud, var Mumbo-Jumbo atter i Vigør og forlystede Publikum med sin Styltedans, som var grundkomisk.

Denne Bussemand, som »Mumbo-Jumbo« skal forestille, ageres altid af en Mand, udklædt som Kvinde; og fastgjort til de umaadelig høje Stylter forlyster han Folket, der i Spænding venter hans Tilsynekomst. Ud af Vinduerne hænger man, og det gaar fra Mund til Mund: »Har »Mumbo-Jumbo« vist sig? Hvilken Vej mon han kommer?« Og man morer sig, som kun Sydens og Tropens Børn kan more sig ved en saadan Lejlighed, over ham, der som alle Negre er født Skuespiller, og over de to sorte Djævle, der ligeledes er blevet Tradition ved slige Fester. — For Djævlens Vedkommende gælder det at agere saa voldsomt som muligt. De kulsorte Negre er fuldstændig nøgne, kun bærende et sort Lænde-klæde, hvortil den illuderende Djævelhale er fastgjort. Store Horn er snildt anbragt paa Panden, og lange klolignende Neglefuteraler er fæstet om Haandleddet.

Et tykt Reb, som en sort Kraftkarl har Tag i, er bundet om Livet paa Djævelen, for at han under sine Raserianfald ikke skal blive farlig for Omgivelserne. Begge gaar de op i den Ondes Rolle med den allerbedste Vilje; de sparker, kradser, slaar, hyler og ruller med Øjnene i en uhyggelig Grad; mod Aften er de fuldstændig eksalterede, og Negrene, der trækker dem gennem Gaderne, har deres Hyre med at regere de ophidsede Mennesker.

Mindre Optog drager gennem de menneskefyldte Gader, hvor af og til en Galgenfugl baglæns ridende paa sit »jackass« bringer Forstyrrelse ved sit ubeherskede Ridt. Men Festens Clou, det, Interessen samler sig om, er Queen Marys Procession.

Hvem er Queen Mary?

Den sorte »lady« med den fornemme Titel er Frugtsælgerske, men almindelig kendt over det ganske Vestindien som den mest rasende Tumultuant under Negeroprøret 1878. Iblandt den farvede Befolkning indtog hun en Særstilling, der i udstrakt Grad øgedes, efter at hun havde nydt den Ære at blive fremstillet for vort Kongehus under sit Ophold i Tugthuset. Det var med Stolthed, hun dvælede ved Minderne i Danmark, og da i Særlighed det uforglemmelige Minde: sit Besøg ved Hoffet. Men ikke desto mindre sad Hadet til de hvide i hendes Hjerte. Brænde deres Hjerner ud og se Bokras Blod flyde, det var det, hun attraaede; utallige var de Paafund, hun havde paa Samvittigheden for at bringe Hævn over den hvide Mand.

Forterne var de Steder, hun skænkede størst Interesse; her kunde man ramme Undertrykkeren alvorligst. Af samme Grund holdt hun sig gode Venner med Soldaterne og fik efterhaanden uhindret Adgang til Kasernen, hvor hun en Aften sødt smilende brusede ind, forsynet med en Del Petroleumsbeholdere gemt under de stivede Skørter. Brænde Fortet af havde i lang Tid været hendes lønlige Ønske; men Nemesis meldte sig i Form af en danselysten Soldat, der ved at svinge Damen opdagede Hemmeligheden.

Denne Kvinde og hendes svorne Tilhængere var det, at Forventningen gjaldt, hin og saa mange andre Festdage. Hun kunde bruge en Mund, saa ingen kunde hamle op med hende, og førte Kniven som nogen Picador. Side om Side med disse Egenskaber havde hun den kedelige Fejl daarligt at kunne skelne mellem mit og dit; og Gang paa Gang

blev den fedladne Dame tilsagt i Retten, og hun var saa vant til disse Indbydelser, at hun ligefrem savnede dem, naar de nogle Dage udeblev.

Spændt ventede man denne Negerkvindernes Førers Ankomst. Det skete, at Ventetiden blev noget lang, og der skumledes da om Marys Hang til Rommen; men naar hun saa omsider lod sig til Syne i sin overvældende Fedme i Spidsen for sit Skørteregiment, saa maatte man indrømme, at Mary tog sig ud.

Allerforrest, i ensom Majestæt, gled det kolossale Kvindemenneske frem, dansende som paa samme Plet. I brede, ordnede Rækker fulgte alle de mange Negerinder glidende efter. Alle var de klædt i lysegrønne Kjoler med lyserødt Forklæde, og en snehvid Turban dækkede det tætte Uldhaar. Dronningen bar samme »dress«, og alle vuggede de blidt i Hofterne, yndefuldt glidende frem, holdende i Forklædets Snipper.

»*She makes show*« var den almindelige Mening blandt de kulørte, og det gjorde hun unægtelig.

Et satanisk, velbehageligt Smil lyste i det sorte Ansigt ved at vide sig betragtet af alle de mange, deriblandt de hvide, dem hun inderligt af et blodtørstigt Hjerte hadede. Hendes stærke, skinnende Tænder saas som en hvid Stribe i hendes kulsorte Aasyn, hvor Smilet blev haansk, da hun og hele den gyngende Kvindeskare istemte deres tvetydige Sange, af hvilke »*fan me*« blev sunget med en ondskabsfuld, sarkastisk Mine.

»*Fan me*« stammede fra Oprørsdagene, hvor Queen Mary tvang en fornem hvid Dame til at opvarte og vifte sig, og indeholdt af den Grund Minder fra Sejersdage. Syngende, det kan Negeren, og disse Suffragetter, som Queen Mary og hendes trofaste Stab rettest kan kaldes, var ikke de mindst kyndige i Sangkunsten, og man forstaar, hvilket Mod, der behersker Flokken, naar Mary førte an, og det gjaldt at fremkalde »*riot*«, Optøjer, der var møntet paa den hvide Race.

En særlig Fornøjelse ved disse Fester fandt Negerinderne i at forklæde sig i europæisk Mandsdragt. Jeg erindrer min store Forundring ved pludselig at se Matty sammen med et Selskab trine ind ad vor Dør, iført Herretøj. Visitten, der gjorde et højst ubehageligt Indtryk paa os, blev dog ikke af lang Varighed, da de kaade sorte var tydelig paavirket af Rom. Den ulyksalige Rom, hvad har den ikke paa sin Samvittighed. For faa Cents kan en »*nigger*« blive plakatfuld og er da kvalificeret til Kachotten, som næsten altid er overfyldt med Romkæfter.

Hen mod Aften bliver Gaderne folketomme, og Lystigheden stilner af. Det brede Lag samles da i de skumle Danseboder, hvor Trommedansen trædes i sin fulde Kraft og Vildhed efter Bambolatrommens stigende og faldende, drønende Bulder. En ligefrem Galskab griber de Bambolaudøvende, der fra sagte Bevægelser glider over i stærkere Svingninger, indtil Legemet dirrer af Eksaltation. Ofte sker det, at særlig lidenskabelige Dansere styrter om med Fraaden ud af Munden.

Danselokaler af et mere moderne, europæisk Tilsnit er ligeledes besøgt en saadan Aften; her optræder tvivlsomme Damer, som i Klædedragt og Dans udviser en Ublufærdighed og Frækhed, der virker saa stødende, selv om det er den civiliserede, saakaldte finere Dans, der her præsteres.

Improvisatoren, en Person, der aldrig svigter ved Festerne, træffes oftest i Bambolalokalet, hvor hun slaar til Lyd med en Klokke eller bearbejder et Rivejern med et Søm. Er Tavshed opnaaet, improviserer hun, og ondskabsfuldt Vid strømmer fra hendes brede Mund. Opdager hun en hvid Mand i Forsamlingen, benytter hun øjeblikkelig ham som Emne, og med en haansk Skuldertrækning udslynger hun sit kreolske »*pobre buckra!*« efter at hendes: »*Oh! there is a blanco; give me a dollar, Sir!*«, udskreget i skingre Falsetoner, ikke har haft den forønskede Virkning. Og hele Auditoriet slaar en skraldende Latter op og nidstirrer »*pobre buckra*«, den fattige hvide, der ikke har en Dollar tilovers til en farvet »*girl*«.

INDSEJLINGEN TIL ST. THOMAS

UDSIGT FRA VORT KØKKENVINDUE - ST. THOMAS

De svagt oplyste Gader ligger stille hen, og en af de sorte Djævle, hvis Rolle for denne Gang er udspillet, lusker stiltfærdig gennem Strøget med slæbende Hale og nedhængende Horn. De overstandne Anstrengelser har bevirket, at Djævekostumet er blevet noget derangeret. Saa lyder der Skrig og Klask i Stenfliserne af store, bare Fødder; en Urostifter følges af en Betjent. Djævelen farer forskrækket sammen, idet den forfulgte farer ham brølende forbi ned gennem en snæver Smøge for at forsvinde i Havnekvarterets mange Smuthuller; som en Hjort springer Negeren, naar det gælder at slippe fra Lovens Haandhævere. Faa Øjeblikke efter bebuder højroastede Stemmer, at Synderen er fanget; og hvor fandt man ham? Staaende i Vandet under en af Havnens Smaabroer, udsat for at stifte Bekendtskab med en forsulten »sharks« velmonterede Spisestue. Man skulde synes, at det var at komme fra Asken i Ilden, men Negerlogik er stedse gaadefuld.

Hele den lange Nat genlyder Smaagaderne af den koglende, smaabuldrrende Tromme.

Mrs. Tønnesen eller Tennesen, som Negrerne kaldte Byens kendte Inkassator, var ligefrem uundværlig paa St. Thomas. Kunde Huslejen ikke inddrives paa anden Maade, saa henvendte man sig til nævnte Dame, for hvem de farvede nærede en grænseløs Respekt. »*She has a revolver*«, sagde den ængstelige Neger, og det var ganske rigtigt. I sin blomme-farvede, svingende Nederdel og med den store Panamahat trippede den værdige lille Dame om til Skyldnerne blandt de kulørte. Revolver og Hammer førte hun med, og kneb det med at faa Skillingerne, tog den energiske Inkassator fat paa at slaa Skodderne af. Hjalp det ikke, blev der taget fat paa Taget, og dette radikale Middel slog sjælden fejl, man fandt Pengene frem.

I sin Stilling som Vicevært fik den lille Frue undertiden Visit af Damer, der ønskede at leje ledige Boliger til Afholdelsen af Dans; men først efter at have staaet for Mrs. Tønnesens indgaaende Krydsforhør, der gik ud paa at faa stadfæstet, at Dansen i alle Maader blev holdt indenfor Velanstændighedens Grænser, blev der givet Dispensation.

Julen med sin Festivitas, saaledes som vi kender den fra Danmark, kan den virkelig føles som den hyggelige Hjemmenes Fest ude i Troperne?

Ingen Sne, ingen Graner, kan man saa holde Jul? Ja, man kan; en Julekvæld i Troperne er maaske nok saa gribende, nok saa skøn og fuldt ud i Stand til at vække dybe, herlige Juletanker som en Juleaften i det kolde Nord. Juleevangeliet og Julesalmerne hører netop hjemme i Troperne. Den samme Julespænding, som vi følte i Danmark, fyldte os ganske. Kasser og Pakker med Julemad og Legetøj var ankommet i god Tid, og vi Børn klemte og gennemsnusede Pakkerne for at gætte os til Indholdet, og Tiden kunde vi ikke faa til at ile hurtig nok; men endelig oprandt Aftenen med Juletræ og hvad dertil hører. Sne og Grantræ savnedes ikke. Et Træ, hvis Facon ændredes ved at paabinde løse Grene, fik Karakter à la Grantræ, og med Lys og Stads tog det sig forbausende smukt ud.

En prægtig gammel Negerinde, Nancy, kom glædesstraalende med en hel lille Gris, hendes Julegave til de hvide Venner. Stegt og med en Lemon i Munden var den lækker Julemad.

Stivede Skørter rislede og raslede gennem de luftige Værelser; Festtoilettet var i Orden fra tidlig Eftermiddag, og Kalkunstegen duftede os lifligt i Møde, naar vi smuttede ind til »*cooky*« for at beundre den kunstfærdige Julepie, der fik Tænderne til at løbe i Vand.

Kolibrierne flimrede om Blomsterne og nød deres duftende Juledrik, Insekterne sang og summede, Palmer og Bananer viftede hen over de skønne Boliger, Høje og Bjerger, og paa den tropiske Himmel, der hvælvende sig over den blaanende Havflade, begyndte Stjernerne at tændes. Flere og flere tindrede frem, og da Højtidsaftenen var inde og genlød af Julesalmerne, da var Himlen som én stor Stjernesol. — Prægtigere Juleaften kan man vanskelig tænke sig.

Kalkun og Pie er vederfaret deres Ret, og Juletræet er tændt. Alle Folkene samles

med os derom, og de synger med af Hjertens Lyst. Ved Sengetid faar vi Besked om at hænge vor ene Strømpe paa Sengestolpen, for at »Santa Claus«, den gavmilde Julenisse, kan faa Lejlighed til at belønne de artige Børn; og til vor store Overraskelse viser det sig, at vi alle som én har gjort os fortjent til »Santa Claus's Godhed. Strømperne paa de fire Stolper strutter af allehaande Sager som Godter, Kager og Legetøj.

Denne »Santa Claus«, Sankt Klaus, havde de sorte en indgroet Respekt for. Naar Tropens Juleaften meldte sig, og Korridorer og Gange laa i Halvmørke, gik det kvindelige Tyende nødig derigennem. »Santa Claus« er derinde, hviskedes der, og med et forskrækket Hvin foer de i Spring gennem et Værelse, hvor en fed Kakerlak, der med et Klask fløj mod Væggen, agerede Julenisse i de sortes let opskræmte Fantasi. Nisser og Trolde pusler alle Vegne Juleaften, inden Julelysene tændes, var de alle overbeviste om, og at tale højt derom var ikke raadeligt. Det barnlige Folks stærke Hang til Overtro grænser til det rene Vanvid.

OP I BJERGENE

I det kølige Daggry ligger By og Bjerge gemt i den blaa-hvide Drømmedis, som dannes af Masser af sylfelette Taageslør. Et efter et forsvinder Slørene, og naar Tropesolen skinner i sin fulde Pragt fra Himlen, iklædt sit fagre blaa Skrud, udfolder der sig et aldeles prægtigt Folkeliv paa Gader og Stræder, der som ujævne Veje strækker sig op ad Spanish-town, Frenshmanns-hill, Guvernements-hill og Luchettis-hill. Farvede og Kreoler fra Landet og Bjergene er paa denne Tid af Døgnet paa Vej til Byen med Frugter, Grønsager, Fjerkræ og meget andet. Alle de mange Jackasser og Muler, belæsset baade med Varer og Mennesker i saa overvældende en Grad, at man knap skimter Dyrene, tumler skrumplende ned over de ubanede Veje og Stier mod Markedet. Uhøviske Tilraab, Spark og Pisk regner det med i en uhyggelig Maalestok. De taalmodige Dyr faar ofte en ekstra Opstrammer af Niggerboyen, der løber bagefter, han sætter simpelthen Tænderne i Dyrets Halespids. —

Endnu inden det sidste Spor af Drømmesløret var bortsvundet, var Tiden inde for en udbytterig Vandring op i Bjergene; aldrig fortrød man en saadan.

Vejrforholdene blev undersøgt; skulde det mon blive Regn, af Taagens Tæthed og Farvenuance havde man et nogenlunde Skøn over Vind og Vejr, og var dette Spørgsmaal efter vor Formening »all right«, saa betænkte vi os ikke længe. Lemoner, et Kræmmerhus St. Croix-Sukker og en Flaske Drikkevand sammen med Malerkassen, hvor Pensler, Farver, Lærred og Papir ventede paa at blive i Stand til at aflure Naturen noget af dens Pragt og Herlighed, var vore uadskillelige Ledsagere paa de mange, minderige og uforglemmelige »picnics«, der strakte sig til alle Sider og i alle Højder.

Og hvor var skønnest, hvor var der interessantest? Alt var lige betagende; hvor man saa hen, var der noget at undre sig over, noget at frydes over, noget at lære.

Paa de hyggelige, snoede, stigende Sidegader, der fører op til St. Thomas's Villaer, mangler Folkelivet; Gaderne er tomme saa tidlig paa Morgen.

Bredkronede Tamarinder luder ud over den maleriske, gamle Mur, hvor den spanske unge Pige plejer at sidde og smaapludre med sine Kakkaduer og Papegøjer. Den henrivende, slanke Kvinde med det glatte, kulsorte Haar, der er skinnende blankt, plejer vi at faa en fornøjelig Passiar med. Man savner hendes nydelige Skikkelse den aarle Morgen. Elegant forstaar hun at slynge sin befrynsede Mantille om de yppige Skuldre, og hendes Smil og Lader, naar hun hilste os, var henrivende, medfødt grandezza ejede den unge

UNGE PALMER VED »MAINSTREET-STORE« - ST. THOMAS

EN MODERNE BRØND - ST. THOMAS

Kvinde. »Buen'itta«, hvor dette »lille gode« lød i hendes Mund, der var jublende Sang i hvert Ord, som kom fra disse spanske Læber.

Juanitta saa vi ikke en saadan dæmrende Morgenstund, ej heller de mange andre Gadeskikkelser, som det var blevet en Vane at træffe paa de bestemte Steder og Tider ad Guvernementsboligen til eller op mod Kammerherre Bies stilfulde Tropehjem, hvor de fuldmodne, tunge Mirabeller som røde Kugler faldt lige ned i Munden paa »cookys« dejlige sorte Gut, der altid sad paa Trappen op til den blomsterrige Pergola og altid var parat til en ustyrlig komisk Grimasse, naar der blev sagt: »Charley make a monkeyface«. Ingen af dem var der, men paa Hjemturen, naar vi trætte og varme passerede de samme Veje, saa var de alle paa Pletten, Juanitta, Molly, Nancy og Jimmy, hvad nu alle de fornøjelige Mennesker hed, og som hver for sig virkelig var en Personlighed, som det var værd at ofre nogle Minutters Samtale paa. —

Lidt til Vejrs forandrer Vejene Karakter. Zigzagvejene faar efterhaanden det vestindiske Landevejspræg. Nerier, som den rødmeende Morgenhimmel, og Kaktus, selvsikre i deres Klædebon, overfyldt med Blomster, der staar mod den blaa Luft som Ildtunger, kommer til Syne i og udenfor Tropehaverne om de luftige Boliger. Ranke Lilier staar Side om Side med den enorme Kuglekaktus, som blide Jomfruer i Selskab med en bevæbnet Stridsmand, og hvide, skønne, store Blomster i de æteriske Farver danner den eleganteste Panache. Vildt voksende og rigt blomstrende er alle de prægtige Planter, der i dybe Grøfter og paa hældende Skrænter hilser os paa vor Vej opover. Og disse Grøfter, der er blomstrende Skove, hegnes af yndefulde, zefyrlette Mimoser, hvis store Følsomhed næsten vækker vor Medlidenhed. Stryger vi Haanden hen over det spinkle, fine Løv, folder Smaabladene sig nervøst sammen, som berørt af noget brutalt.

Vejene bliver mere snævre; opad gaar de stadig, og maleriske Mure, Trapper og Boliger med de lette Pergolaer, alt liggende i paradisisk skøn Vegetation, aabner sig for vort Blik, og Byen med dens flade Tage har vi for os i Fugleperspektiv.

Allerøverst paa Frenchmanns-hill troner en fornem rød Bolig som en Borg, omgivet af de bølgeformede, grønklædte Bjergmasser, thi St. Thomas er én eneste Bjergmasse, der iklædt sit Tropeflor danner den vidunderligste Baggrund for den tidligere mexikanske Præsident St. Annas Bolig saavel som for alle de andre Tropehjem, store eller smaa, der udgør St. Thomas's tre pyramidelignende Bydele. Palmer, Bananer, Kaktus, Nerier, Tamarinder og Agaven med den knaldgule, stolte Blomst ragende frem fra dybgrønne og spædgrønne Krat og Buskadser skaber en udpræget tropisk Ramme om den røde Bolig, og Veteranerne blandt de herlige Vækster kan fortælle om det vilde Liv, der i sin Tid gik i Svang indenfor det fyrstelige Hjems skønne Mure. —

Hvor de mere civiliserede Veje hører op, fortsættes disse af brede, stadig stigende Stier, og smalle for Ryttere utilgængelige Passager snor sig op ad Siderne paa de eviggrønne Bjerge; og for hver Gang man vender sig ud mod Havet, bliver Panoramaet stedse pragtfuldere, jo mere vi nærmer os »Sct. Peder«, Crown, St. Thomas's højeste Punkt. 500 Meter til Vejrs skal man for at naa derop.

Ved de øverstliggende Villaer begynder gerne det interessante Folkeliv, der karakteriserer den tidlige Morgen paa Øen. Helt begravet i »longtop«, saa kun Hovedet med de lange, vippende Ører og Halen, hvis Dusk staar i Luften som en Malerpensel, naar de rappes op med Pisken, ses de smaa Æsler rask trippende over Stok og Sten. Negeren sidder oftest begravet i de grønne, sivagtige Sukkerrørstoppe, der slæber som en Kappe ned om hans og Dyrets Ben. Ligeegyldigt hvad der bringes til Torvs, saa er det hobet saaledes op, at de smaa Æsler delvis skjules. Side om Side traver og tripper en svær Hest og et af St. Thomas's smaa Æsler; to Damer i deres Markedsdress knejser op mellem Oranger, Bananer, Meloner og levende Fjerkræ, og i Kalabassen, der meget sindrigt er

tilproppet med en Stump Majskolbe, er der Honning, samlet af de flittige Bier, som i Lilliers og flammende røde Kaktusblomsters Kalke finder det lækre »sweet«.

En Karre skrumpler med ubehersket Fart ned mod Staden, og ladyen, der kører den antagelige Sukkerrørslast, svinger Tømmen som en Svøbe over det galoperende Æsel.

Negerkvinder i opkiltrede Kjoler skridter fast og sikkert af Sted; Haanden støttes i Siden og med en forbløffende Færdighed bæres den tunge Bunke Vasketøj paa Hovedet. De er paa Vej til »the guls«; paa Afstand hører man allerede Klask og Plask samt højroset Latter og Snak fra »the wash-ladies«.

Af og til gør et Æsel sig udtilbens, naar det gaar op ad de stejle Veje, men en Dreng er altid, som blev han banket op af Jorden, ved Haanden og sætter Fart i Jackassen ved med et djævelsk Smil at dreje det arme Dyrs Hale i Proptrækkerfacon.

Billederne veksler i samme Maal som Terrænet, snart gaar Vejen gennem blide, yndefulde Egne, og snart, til Tider overraskende pludseligt, viser den bare, solhede Klippe sig med Kaktus struttende ud af hver Sprække, hvor en Smule Jord har fundet Hvile. Og Agaven med sin Selvmordsmani hælder ud over lodrette Skrænter og kigger nysgerrigt ned i Dalen med sin tykke, gyldne Blomsterstængel.

Gennem Krat, ad ubanede Veje naar man med jævn Overgang Højskoven med dens storladne Plantevækst; her træffer man de gigantiske Silkebomuldstræer og de ubeskedne, mangestammede Figentræer, der fra første Færd har taget Ophold paa et andet Træ, og som Tak for Husly en skønne Dag tager Livet af sin Vært, som det fuldstændig har taget Magten fra. Paa samme Maade betaler Trækvæleren, et Træ, der med sine Luftrødder fuldstændig omklammer det Træ, det vokser paa, sin Gæld til den Plante, i hvis Lod det falder at blive dets Plejemoder. Højskovens mørkegrønne Løvtag hvælver sig over Buske og Smaatræer, og yndefulde Viftepalmer, der sammen med Bregner, i Særdeleshed Sølvbregner, plettede og sribede Bladplanter og den uregerlige Philodendron føjer sig sammen til en næsten uigennemtrængelig Bundvegetation. Forskellige Arter Venushaar, fløjlsbløde Mosser og Orkideer med Blomster, der fremkalder Forundringsudbrud over Naturens Snilde, breder sig ligeledes under de store Træer, hvor Stammen undertiden prydes af herlige Blomster fra de klatrende og krybende Tropevækster.

Guavabærret har ogsaa sit Hjemsted i disse Egne ligesom Mispel-Træet med de runde, brune, saftige Frugter, der fik én til at sende en Tanke hjem til Danmarks Graapærer, med hvilke Mispelen har en Del tilfælles. Baytræets Blade, hvoraf Apoteker Riises kendte Bayrom destilleres, stifter man ligeledes Bekendtskab med, naar Højskoven gennemstrefjes, og naar vi stødte paa et saadant Baytræ med den lyse Stamme og de stedsegrønne, blanke Blade, glædede vi os forud til det forfriskende Bad, der ventede os ved Hjemkomsten fra vor Udflugt, takket være Bayrommen. Det er meget almindeligt i Vestindien at forfriske Badevandet med det vellugtende Destillat, der er et anerkendt Produkt, som har vundet stor Udbredelse. St. Thomas er Hovedsædet for Bayromeksporten.

Paa maa og faa gennemstrefjer vi Tropens Herligheder, der byder paa Undere og Overraskelser, som man kommer frem mod Sct. Peder. Akacier i deres gyldne, duftende Blomsteroverflod, det øvrige Blomstermylder i brogede Nuancer og sælsomt farvede og formede Frugter er for vore Sanser en ligefrem Fest, saa ubeskriveligt dejligt er der op mod Sct. Peder.

Raslen i den tætte Undervegetation forstyrrer den idylliske Stilhed, en panisk Skræk gennemrisler mig, naar et af de store Firben »ground-lizards« skræmmes op ved vor Tilsynkomst, og som et forsinket Lyn smutter gennem Bladfylden. Af og til har vi det Held at se de brungraa Dyr, der opnaar en Størrelse henimod en lille Alen; de virker noget uhyggeligt paa én, selv om man er vidende om, at de i Lighed med de faa Slinger, som Øen huser, er ganske ufarlige.

VED 'DIAMOND' - ÆSELDRIVERNES GENVORDIGHEDER - ST. CROIX

Det hænder ogsaa, at et pludseligt Knald bryder Skovens trygge Ro. Knaldet hidrører fra Sandboxtræets løjerlige Frugter, som, naar Modningstiden er inde, springer op med en smeldende Lyd, samtidig med at Frøene kastes op i Luften og tager sig ud som en Flok Kolibrier. Som Følge af denne Særegenhed kalder Negrerne Træet for »*chatterbox*«, Pjattegaas.

Saa righoldig som Plantevæksten i disse Egne er Insektlivet ikke, men interessante Insektarter gør, at Studier paa dette Felt aabenbarer lutter Mærkværdigheder og Overraskelser. Insektverdenens Mysterier faar man et værdifuldt Indblik i paa de vestindiske Øer. Flere Arter Træbukke gør sig bemærket paa vidt forskellig Maade. De store gulbrogede opfører sig som anstændige Træbukke, hvis Larver gnaver sig paa langs gennem de Træers Grene, som de hjemsøger, hvorimod den ret uanselige, den graa Træbuk, gaar mere radikalt til Værks, den bortgnaver fuldstændig Grenenes Ved og Marv, saa kun Barken bliver tilbage. Den saaledes maltrakterede Gren visner da og knækker øjeblikkelig, naar den berøres.

Frithængende paa Kviste og Grene figurerer de nydeligste Hvepsere, det er særlig den lille, gulplettede »*Jack Spaniard*«, hvis Stik Øens Folk har en forstaaelig Respekt for, der saaledes anbringer deres Bo, deres allerkæreste Smaareder. Pottemagerkunsten er disse Smaadyr sande Mestre i. Alt i deres Murerarbejde er over tænkt, intet er tilfældigt.

Man studser og undres over den Smag og Sindrighed, der er udvist ved Fabrikationen af de terrakottafarvede Smaaurner, dekoreret med de sirligste Ornamente; de diminutive Lerkar er ganske bedaarende og saa stilrene som var de forskrevet fra det klassiske Hellas. Denne smukke, lille Hveps er dog knap saa udspekuleret og blodtørstig som den nærbeslægtede Sphex, der udviser en raffineret Grusomhed overfor Edderkopper, som den lammer med sin Giftbrod; den dræbes ikke, og i Cellerne, som Hvepsen forud har dannet af vaadt Ler, putter den Offeret ned. Paa den lammede Edderkop anbringer den da sit Æg, og Larven, som fremkommer, udsuger da efterhaanden det mishandlede Dyr.

Det summer med vilde Bier rundt om i de blomsterfyldte Kroner, men mærkelig nok er Biavlens af liden Betydning paa St. Thomas, endskønt Betingelserne forekommer én at være ideelle.

For den, der ønsker at studere Myrers og Termitters velordnede Samfund fra første Haand, er Vestindien et sandt Eldorado. Oppe i Højskoven staar man ofte overfor mægtige Stammer, hvor de sindrige, ophævede Termitgange viser sig som et forgrenet Aarenet, og højt til Vejrs ser man de travle Insekters store cirkelrunde eller ovale Reder, hvor de utrættelige, flittige Dyr har deres Opfostringsanstalt. De smaa Skadedyr, som de er, kaldes i Vestindien for »*white ants*«.

I facetstraalende Regnbueglans funkler de mægtige Spind, spundet af Tropeedderkopperne, der efter endt Arbejde sidder lurende med et Ben paa Meldesnoren. Vibrerer den fine Snor, er det Tegn paa Bid, og der kommer Liv i den søvnige Spinderske, der styrter sig ud efter Byttet, som indspindes og slæbes hen i en Krog for at fortæres. En pragtfuld, spraglet Art travler rundt i det omfangsrige Net, som man synes maa søndertrædes, idet det forholdsvis tunge Rovdyr gaar paa Jagt efter de sprællende Insekter. At en væver lille Kolibri kan finde Døden i et af disse Spind, føler man sig overbevist om ved at rykke deri; saa stærkt er det, at det modstaar temmelig energiske Ryk.

Fra Busk til Busk, fra Blad til Blad sværmer og flagrer Sommerfuglene i deres pragtfulde Skrud, dannende det fineste Farvespil. Sjældent, men det hænder, ser man Kolibri-sværmeren, en Natsommerfugl, som under Flugten paafaldende ligner den nydeligste lille Kolibri.

Inde i Tykningen i det tause Skovland finder vi en Negerhytte, tildækket af den overdaadige Naturs grønne Forhæng. En gammel Negerkvinde med snehvidt Haar tager venligt imod os, efter at Forskrækkelsen over at se Mennesker har sat sig, det er ikke hver Dag, at hun ser Gæster paa sin fredlyste Domæne. Modne Bananer kan hun traktere os med,

da vi spørger hende, om hun har Frugt, som vi kan købe. I Fodenden af Sengen, hun er nemlig saa velhavende at eje noget, der minder mere om en Seng end Negerens almindelige »samba«, har hun Frugterne gemt til Eftermodning, og store, tykke, fuldmodne Bananer haler hun frem.

Dette med Sengen er jo i og for sig ikke saa helt appetitligt, men Bananerne smager ikke desto mindre vidunderligt under Marchturen paa St. Thomas fagre Høje.

Nordsiden af St. Thomas, en saadan oplevelsesrig Morgenstund, er nærvæd at være »*crème de la crème*« af alle de skønne Punkter og Vuer, Øen er saa overvældende rig paa. Storladne Slugter og Hulveje veksler med tragtformede Dalstrøg, der indrammer Udsynet til det aabne Hav med de taageklædte Smaaøer, som i Mængder ligger strøet om Hovedøen. Golde Klipper, hvor ligesom tilfældigt underfulde, duftende Blomster vokser op, er ogsaa her til Stede; men Overgangen til de tætbevoksede Bjergskraaninger fra de golde Klipper er her ligefrem forbløffende; og højt oppe, hvor man skuer ud mod »*Sailrock*«, som i en skuffende Grad ligner et tiltaklet Aandeskib, og mod »*little Cockroaches*«, der i Parenthes bemærket i mine Øjne aldeles intet har tilfælles med Kakerlakker, dér gribes man af de vestindiske Øers henrivende Natur; det er som en Andagt at skue ud over saa skøn en Del af Jordkloden.

Fra fugtige Dalsænkninger hæver sig de hvidstammede, kraftige Kaalpalmer, hvis Palmebrus knejser højt over den skønne Daddelpalme. Paa knudrede, tilsyneladende nøgne Klipper snor den lange, slangelignende Kaktus, »*the queen of the night*«, sine balstyrige, tornede Stængler, der er lige ved at sprænges af Safterne, som strømmer til de utallige brunrøde Blomsterknopper, der om føje Tid skal aabenbares i deres fulde Glans.

Og hvilket lifligt Syn er det ikke at se ned i den klipperige Magon-bay, der ligger dybt nede som en Skønhedsaabenbaring. Hans Lolliks-Øerne løfter sig pyramideformet op af Havet og danner en aldeles sublim Baggrund for de maleriske Ruiner af den gamle Plantages Hovedbygning, der, selv om den i en uhyggelig Grad har været lagt for Had i Negeropstandens Tid og senere følt Orkanens knusende Favntag, endnu har bevaret sit herskabelige, luksuriøse Præg. Om Borgen, hvor Plantageejerne førte et yppigt Liv, staar gamle, løvrige Træer endnu Vagt. Solstraalerne spiller paa de gule Murrester, hvorover eventyrskønne Slynplanter vildsomt breder de blomsterfyldte Ranker, og smaragdgrønne Firben med glorød Halespids springer op og ned, ud og ind i deres rummelige Tilflugtssted.

Heroppe paa Toppen af »*Crown*« flammer ligeledes Agavens Blomst i sin overvældende Livskraft, og Tamarinden med sin skyggefulde Krone hvælver sig over de sirligste Smaapalmer. Paa de solophedede Sten ved vor Fod gaar den vilde Jagt for sig; et iltet Firben, der i Jagtspændingen bliver saa grønt, som det paa nogen Maade kan blive, har omsider fanget sit Bytte, en sart, sølvhvid Sommerfugl. Skyndsomt rækker vi den sirlige Skabning en hjælpende Haand, og paa lette Vinger flyver den bort for at nyde den korte Livsglæde, Skaberen har forundt den, medens det overrumplede Firben forsvinder som en sort Skygge.

Rundt om paa Højene, hvor de tidligere Plantager laa, træffer man paa Ruiner af fornemme Beboelser, som alle ejer de samme Linier, alle er de paavirket af spansk Arkitektur. Paa Luchettis-hill ligger jo for Eksempel det gamle Taarn, der i saa høj Grad forskønner og karakteriserer Landskabet; det er Reminiscenser fra Fribyttertiden. De sørøveriske »*Buccaneers*«, som i Kraft af deres ukuelige Mod røvede og plyndrede, havde Tilhold i dette Taarn, hvis Tilblivelse skyldes Øens første Kolonister. —

I Malerkassen ligger Skitserne, som stadig vil minde os om dette og hint paa vore Strejftog »*up and down*« i St. Thomas's Bjerge, og snart har vi Tagene af Charlotte Amalies Huse neden for os og et prægtigt Vue ud over Antillernes bedste Havn med de mange Skibe, der ses som sortblaa Tuschstreger. Alle de bjergrige Smaaøer, friske og lette, hæver sig trindt om, omkransede af den skummende, fraadende Brænding, der staar som en hvid

EN MIDDAGSLUR

Bræmme om de beskyttende Koralrev; og ned mellem de tre Højes lyse Boliger og svulmende Haver ligger de stejle, uregelmæssige Gader og Stier som kridhvide Bændler.

Atter befinder vi os paa de solfyldte, hyggelige Sidegader, der nu præges af Dagens Liv og Dont. Lucie, en af vore specielle Veninder fra vor Gadebekendtskabskreds, er endog naaet saa vidt, at hun tager sin Middagslur, hvilket har til Følge, at et Par tilfældigt omstrefjende Geder ugenert æder løs af Grønsagerne, som ligger stablet op paa den store Torvebakke.

Fra den fredelige Tropeidyl er vi nu pludselig midt i Byens Tummel og Larm, som i Særdeleshed er ganske overvældende paa de store Markedsdage. Paa Torvet, Gaderne og Stræderne hersker der da et yderst fornøjeligt Folkeliv, og man kan med stort Udbytte studere Negeren eller snarere Negerinden i sin Egenskab af Handelsmand. Mundlæderet er i Orden paa alle de brune og sorte Kvinder, der stærkt gestikulerende anbefaler alle deres friske, fikst ordnede Varer. Ved Siden af alle Tropens Herligheder staar det overanstrengte lille Æsel, der er blevet befriet for sin svære Dragt. De lange Ører hænger fremefter, og lige saa stille staar det og sliber sig en velfortjent Skraber.

»Sweets«, fabrikeret af Kokos og Sukker, er tilligemed de bambusagtige, grøngule »sugar-canes« Genstand for de sortes lækkersultne Tendenser. Rundt om flænses man i de friske Sukkerrør, saa Saften driver ud af Mundvigen og ud mellem de mørke Fingre. Paa faa Minutter sættes et antageligt Stykke Sukkerrør til Livs af en Fuldblods neger med hans af Naturen stærke, hvide Tænder. I smaa Boder og rundt om paa Jorden er alle de forskelligartede Varer udbredt, og der sjakres og handles, støjes og slaas. Skænderi og Slagsmaal hører ligefrem med til Dagens Orden. Kvinderne er ualmindelig trættekære og gaar aldrig af Vejen for et regulært Slagsmaal og insulterer hinanden ved den ubetydeligste Lejlighed.

Ved at overvære disse kamplystne »coloured ladies« Skændsmaal faar man sit Kendskab til Niggersproget yderligere forøget, thi hvad en Negerinde kan finde paa at benytte som Skældsord, grænser til det utrolige. En Strøm af de værste Ukvemsord hagler det med rundt om til alle Sider og er ikke alene møntet paa Modcombattanten, der bliver ogsaa Raad til at ofre Skyts af samme Kaliber til de omkringstaaende, som overværer Slagets Gang. Den sejrende, det vil sige den, der har haft størst Lager af smudsige Ord, ser sig overlegent om i Kredsen med sit grinende Fjæs, og idet hun vender Ryggen til sin Kampfælle, vrikker hun foragtligt med Bagpartiet, og med en Suffisance henkaster hun haansk, som kun en brutal Negerinde kan gøre det, Niggerladyens meget ofte benyttede Replik: »you nasty thing!« og kvækkende sit Æh! Æh! et Udtryk for fuldstændig Ligegladhed, sejler Damen videre ned ad Gaden, hvor Romshoppen giver hende end mere Courage og krigerske Tilbøjeligheder.

Herskabernes Kokkepiger, udstyret med rummelige Torvekurve, indfinder sig paa Markedet; paa deres kulørte Hovedklæde troner den store Torvehat, en enorm Straahat, som kendetegner deres Værdighed som »cooky«. De hvide Herskaber kan saa udmærket godt gøre Indkøb paa Torvet uden derved at risikere noget af deres Værdighed, men anderledes stiller Sagen sig for de farvedes Vedkommende. Den kulørte Frue sender uvægerlig sin »cooky«; det er ikke passende at mænge sig med de lavere, farvede Klasser. Derfor er der en hel Syndflod af Kokkepiger ude for at gøre Indkøb for Dagen; enhver sort Familie, der ejer et Hus, har nemlig »cooky«.

Det sjælden livlige Marked er saa tiltalende, saa lækkert, at Tænderne saa at sige løber i Vand, naar man passerer de bugnende Mængder fuldmodne Tropefrugter; og pragtfulde, iøjnefaldende Farvesammenstillinger opstaar ved de utallige Farvenuancer, som et St. Thomas-Marked sidder inde med; Sindet ligefrem forfriskes ved at se de herlige Naturens Gaver.

Meloner ligger overskaarne, og deres delikate, laksefarvede, saftholdige Kød frister til

Køb. Bananer i forskellige Dimensioner og Farver, Lemoner, Oranger og grøngule Mangos, danner gyldne Høje, op imod hvilke den store, blaarøde, blommemarvede Alligator-pear, der forøvrigt ogsaa benævnes Arocado-pear, rigtig gør sig. Den brune Mispel, Tamarinden, Popagan, Kenéb, Chokuco, Tomater, Soursop, Gooseberry, Guavaberry, Spansk Peber med de glinsende, knaldgule, smaragdgrønne og kardinalrøde, friske Frugter, og alle de mange Herligheder, man ikke kender Næyet paa, giver hver for sig deres Bidrag til det festlige Skue, som et vestindisk Marked er. Og mellem de desiderede Køkkenplanter fanger vort Blik de umaadelig lange, svaggrønne Cucumber og de smaa pindsvinelignende Okro, Yams, Tanier, Batater og Pigeon peas.

Angaaende Pigeon-peas, en lille vildtvoksende Ært, udtaler St. Thomasnegeren sig saalunde til Bokras: *»If you like pigeon-peas, you will return, surely!«*

Den gloende røde Langguster, den vestindiske Hummer, der adskiller sig fra den ægte Hummer ved at mangle Klosakse, *»makes show«*, som Negeren udtrykker sig, naar den præsenteret fremtræder iblandt alle de farverige Urter og Frugter. Dens Plads, naar den først er kommen i Negerens Besiddelse, er ellers i *»the fishstalls«*, men baade Langgusteren og Skildpadden ses hyppigt mellem Grønsagerne som mellem den mangefarvede Fiske- rigdom, Vestindien ejer. Skildpaddesteg og Skildpaddestew er daglig Føde i disse Tropeegne. De arme Dyr ligger paa Ryggen og fægter omsonst med Lufferne. *»Green turtle«* er i Grunden den eneste af de mange forskellige Havskildpadder, som spises; det ituhuggede Kød, der ser alt andet end appetitligt ud, ligger ordnet i Smaadynger. De klare, bløde Skildpaddeæg, som virkelig er en Delikatesse, er ligeledes en almindelig Handelsvare.

»Thatchergirls« med den blide Ynde er kommet til Staden med flettede Straahatte, og deres smukke Torvekurve, som er særegne for Vestindien, er fyldt med de smaa, sortprik- kede *»mewbiegs«*. Maageæggene er stærkt eftertragtede.

Cocosnutsche, St. Thomas's Torv, er de Aftener, hvor der er Torvehandel, særlig til- trækkende; alle de smaa flakkende Lys, der glimter fra hver Handelsmands lille Stadelplads, virker som den nydeligste Illumination, der forhøjer Virkningen af det fremmedartede Folkeliv.

Af stor Interesse er Fiskemarkedet; næsten alle de mange Fiskearter, som hører hjemme i Farvandet om Jomfruøerne, ser man i St. Thomas's *»fishstalls«*.

Er man tidlig paa Færde og er saa heldig at overvære Ankomsten af Tortolafiskernes og Thatcherfolkets Fangst, der spiller i alle Verdens Farver, indvies man i mangt og meget, Havets Mysterier vedrørende. Man staar overfor utallige mærkelige Dyreformer, sælsomme Skabninger, som lever og aander i Tropens Havdybder. Makrelarterne er livligt repræsen- teret; de kødfulde, sølvhvide Fisk med de blaasorte Rygge og Sidestriber er alle velmagende, baade Boniten med Kød saa mørkerødt som Oksekød, *»Spanish-macherel«*, den store *»King- fish«*, der sælges i *»chunks«* som Følge af sin Størrelse, undertiden halvtreds Pund, og de smukke sortplettede Dolfiner.

Barracudaen, den glubske Rovfisk, der ogsaa kan veje et halvt hundrede Pund, er i Slægt med Makrellen, men dens Ydre har meget tilfælles med Gedden; ved forskellige Lejligheder har det vist sig, at den ikke tager i Betænkning at anfælde Mennesker.

Skønhedsprisen blandt disse Mængder af Fisk tilkommer den funklende, gyldenrøde *»Hogfish«*, der ligesom *»Kingfish«* udskæres i passende *»chunks«*. *»Hogfish«* er i Familie med Havaborrerne, hvoraf der findes Masser af Arter, hvis Navne meget betegnende an- tyder Fiskenes Udseende; saaledes for Eksempel *»Silverfish«*, *»Yellow-tail«* og *»Jewfish«*; sidstnævnte skal kunne opnaa en Vægt af 800 Pund.

Undertiden har man den Fornøjelse at blive i Stand til at studere den pudsige *»High father lady«* med det betænkelige, mellemfornøjede Udtryk, den sære *»Lionfish«* og den mærkværdige, piggede Tudsefisk, der minder om et mislykket Arbejde i den kinesiske

Udskærerkunst. Knaster og Pigge strutter ud til alle Kanter. Ligesaa forunderlig er i Grunden »Trumpetfish«, Pindsvinefisk og Kuffertfisk, men Djævlrokken med sin piskesnoede Hale kan i Uhyggelighed sige Spader to til de førnævnte Mærkværdigheder fra Tropehavet; selv smaa Eksemplarer, der selvfølgelig ikke har nær saa frygtindgydende et Udseende som fuldvoksne Rokker, der siges at kunne veje 1200 Pund og maale fjorten Alen mellem Brystfinnerne, har virkelig Lighed med hans sataniske Majestæt. Paa dens Hoved sidder to store Finner, som giver Fisken det djævleagtige Præg; det ser ud, som den er udstyret med Horn. Med disse Brystfinespidser skovler den sin Føde, der udelukkende bestaar af Krebsdyr, ind i Munden.

Den nydelige »Butterflyfish«, den kulsorte »Rock-beauty« med den flatterende, guldgule Farve paa Hoved, Hale og Finner, og den ejendommelige »Old-wife«, der tilberedes til en ypperlig »stew«, kigger frem af Fiskemyllderet, hvor Farvetegningerne veksler i det uendelige.

Saa opdager man »Doctorfish«, »Dactarfish« kalder Negeren den, ja, der er endog to Arter, en pragtfuld blaa og en brun. De kaldes henholdsvis Hun- og Handoktor, og hører til Papegøjefiskene eller »the Bluefishes«, Fællesnavnet for en Del Arter, der kaldes saa, hvad enten de er blaa eller ej. »Yellow-Bluefish«, »Red-Bluefish«, det lyder jo som en gal Mands Snak, men det er ikke desto mindre Betegnelser eller Navne, som hver Dag lyder »in the fishstalls«. Blæksprutterne bliver flaaede og aabenbarer indenfor den blæksorte Hud den skønneste hvide Gelémasse. Tillavet med Ris er denne Ret en lækker Variation paa Negerens Funchi-Middag.

Foruden alle disse Fisk, hvor hver evige Nuance i Farveskalaen findes, rummer det dybe, friske, underfulde Tropehav umaadelig mange andre økonomisk værdifulde Dyr, og man skulde synes, at Fiskeriet alene, om det blev drevet rationelt, kunde faa overordentlig stor Betydning for Antillerne.

DE SVANDT, DE SVANDT . . . .

Alt det gode varer saa kort, saaledes forekommer det sikkert de fleste. — Min Barndom i Tropen ligger bag mig som en skøn, solfyldt Drøm; med Sorg imødesaa jeg Afrejsens Dag, der længe forud var blevet drøftet sammen med Cary, Ruth og gamle Abi.

Skilsmissen vilde ikke falde saa helt let; vi holdt af de sorte Folk, der ikke vidste, paa hvilken Maade de bedst kunde give os Beviser paa deres Hengivenhed. Deres daglige Samtaleemne var denne »membrance«, hvad skulde den i Grunden bestaa af, og da jeg i barnlig Kaadhed udpegede en af Ruths ti rottehalelignende Fletninger som en passende Erindringsgave, nikkede hun bifaldende. I Afskedsøjeblikket stak hun en lille Pakke til mig; — det var den lille Fletning; den chokoladebrune Ruth havde ofret den allerstørste af de ti Smaapiske paa Mindets Alter.

Ualmindelig rørende var de Beviser, vi modtog, paa Opofrelse og Kærlighed af vore farvede Landsmænd. Den statelige, værdige Nancy mødte i Søndagsskrud med sine to Sønner, der overrakte os Kreolbrød, som de egenhændigt havde bagt, og deres Henrykkelse kendte ingen Grænser, da de saa vor Glæde over de pyntelige Smaabrød. Den kønne Negerkvinde stod og famlede ved sit Bæltebaand, og det eneste Smykke, den gamle Kone ejede, hendes Stolthed og Søndagspynt, et stort smukt Perlemorsspænde, løsnedes. Det skulde være et Minde om Nancy, som hver Søndag var blevet venligt modtaget af Husets hvide Frue. — Med saadanne rørende Udslag af Opofrelse tog vi Afsked og roedes en mørk Aften ud i Havnebassinet til det ældgamle Sørøverskib »Vigilant«, den aarvaagne,

der efter at have taget mangen en Tørn som Krigsskib var endt med at blive Guvernementets Postskonnert. — Mod St. Thomas By gled Blikket; i den dystre Aftenbelysning skelnede man ikke Højenes skønne Konturer, den mørke Himmel gled sammen dermed; men nedenfor straaledes Byen som tre lysende Pyramider.

Den smalle Falderebstrappe er entret, og vi er om Bord paa »Non such«, Skonnertens Navn, da den nybygget Aar 1780 begyndte sit eventyrlige Liv som Slave- og Kaperskib; og sære Frasagn gaar der om det gamle »Vigilant«, som endnu dette Aar 1917 besørgede hele Postforbindelsen mellem de dansk-vestindiske Øer. En stor Rolle har det lille Fartøj spillet i det vestindiske Liv; i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede gjorde det Tjeneste for Guvernementet som Krigsskib. Med den navnkundige Admiral Jessen som Chef deltog »Vigilant« sammen med større Skibe i Træfningen med Englænderne 1801 ved Fugleklippen syd for St. Thomas. For faa Aar tilbage afløstes det af Motorskonnerten »Dannebrog«, og man troede, at det interessante Fartøj skulde ligge ørkesløst hen og drømme og svælge i Minderne om en bevæget Fortid. — En Ildebrand, der tilintetgjorde »Dannebrog«, forarsagede imidlertid, at det antike Søroverfartøj atter blev taget til Naade. I over hundrede Aar har det sejlet mellem St. Thomas og St. Croix, de ti danske Mil frem og tilbage. Men det gamle, hæderkronede Skib har lidt samme Skæbne som de naturskønne Jomfruer. Dannebrog blev strøget. Men, den Gang, de mange Aar tilbage, da vi hin mørke Aften stod paa »Vigilant«s Dæk, den Gang førte det endnu vort smukke Splitflag, som med sine kække Smæld forkyndte, at det stod under Danmarks Beskyttelse.

I den tause, mulmsorte Aften var det ret besværligt at finde sig til Rette om Bord paa den uendelig primitive Skonnert.

Paa Dækket sad Kaptajnen og fraadsede i sit solide Aftensmaaltid. Et blafrende Lys oplyste hans store, fede Ansigt, der skinnede rødt og uhyggeligt i sin Forædthed. Gaffel og Kniv flankerede de hængende Kinder, da han støttede Armene paa Bordet, idet han hang over Maden.

Kahyt var der nok, men den var temmelig ubrugelig, der var slet ikke til at være, lummert og kvalmt var der over al Maade; vi blev derfor Allemand indstalleret i de lave Skabe, der var stillet an langs Skibssiderne, og som lukkedes med Skydedøre.

Vi kravlede ind paa de slidte, malpropre Madratser, andet var der ikke at hvile paa, men med Held skulde Rejsen til St. Croix jo ikke trække længere ud end til næste Dags Middag, saa det kunde være nok saa interessant for en enkelt Gang at tilbringe en Nat i de smaa Træskure, hvor Slaver sandsynligvis havde været opmagasineret; og min Barnefantasi, der allerede ved Synet af den lidet tiltalende Kaptajn, som mindede mig om Kæmpen Guf-Guf i Eventyrkomedien »Tommeliden«, var kommet i Bevægelse, fik yderligere Næring, da jeg skulde sove i det løjerlige Skab, og i Tropenattens Stilhed fik den frit Løb.

Vi laa i Slavebaasene, da Bagbords røde og Styrbords grønne Øje tændtes, og alle Klude sattes til for at tage Kursen mod St. Croix; men ikke af Stedet kom vi, det var Vindstille, ikke den mindste Brise kløvede den knugende tunge Natteluft.

Ved Stormasten stod en Neger, sort som Natten; kælent strøg han Masten op og ned med bløde Bevægelser, og sagte kaldende Fløjt fra den sorte Mands Læber søgte at lokke Vinden hid. Langt om længe kronedes de hæderlige Bestræbelser med Held; Vinden kom fejende med Sus og Brus, og med den kom der Fart om Bord.

Vi gled da ud paa det aabne Hav og vuggedes i Søvn. I Drømme blev Kaptajnen til en brutal Slavehandler, og Uroen med Kættinger og Tovværk blev til ulykkelige Slavers raslende Lænker.

Næste Dags Formiddag stævner vi ind mod den storladne Ø, der hæver sig malerisk i skønne Bjergformationer op fra de bølgebrydende Koralrev, som paa de mest betydningsfulde Steder skærmer Øen mod det aabne Havs Vælde.

DEN ØVRE DEL AF »CRAYKID« - ST. CROIX

TORVEPLADS - FREDERIKSSTED - ST. CROIX

Fra dybt Vand løfter disse kolossale Koralrev sig op og bliver af stor Betydning som Kystbeskytter; indenfor disse Rev er der fuldstændig smult Vande, selv om Stormen raser. De snehvide Skumlinier, der gnister og blinker, angiver Revenes Beliggenhed.

Sine Steder langs Kysten af den yppige langstrakte Ø med de bølgeformede Højder og med den overvældende frodige Natur snor sig Alléer af slanke Kokospalmer; helt nede ved Havet tæt ud mod Revene naar Tropepragten, og inde mellem Bakker og Dale paa de hjergrige Højder, dér ligger de mange Sukkerplantager med de klingende Navne som: *Zion-farm, Annili, Springgarden, Constitution o. s. v.*

Og i St. Croix's Nordvestbjerger staar man overfor en saa svulmende rig Tropevegetation, som sjældent ses. *Caledonie-Dalen* og *Creques-Dalen* ejer en saa overvældende storladen Plantevækst, som i Forbindelse med den berusende Blomsterduft og de store dejligt farvede Sommerfugle, der flager hid og did, fryder Sind og Sanser.

Svovlgule, rustfarvede, røde, blaa, plettede og stribede stiger de sylfelette Væsener som en regnbueskinnende Sky op mod Himmelhvælvet.

Vidunderligt er der paa Øen med den farverige, tropiske Ynde; bløde, fine Bjergskraaninger hegner de maleriske Dalsænkninger, hvor Urskoven i sin Vildhed overrasker én.

Paa den idylliske lille Kaj-Ø, *Protestant-quay*, der ligger indenfor det skummende Rev, som danner Christianssteds Havn, er Dannebrog hejst; højt over susende Palmer, tornede Agaver og leddede, rebelske Kaktusarter vajer vort Flag.

Endnu en Gang hilser vi Tropelivet paa nært Hold, lever os endnu en stakket Stund ind i Tropelivets Velvære og frydes og glædes over alt det herlige, vi stedes for.

Bjergene, Klipperne, Palmerne, Buskene, Blomsterne, de farvede Folk, det blaanende Hav og den glødende Sol; selv Solen tager man her med under Begrebet Dansk, alt det skønne, vi har for Øje, tilhører jo Danmark, og stolt er man deraf.

Fra hvilken Side man end betragter St. Croix, hvor man end færdes paa Øen, frydes Sindet, aldrig bliver man træt af at beundre.

Landevejen, den snorlige Landevej »*Centerline*«, hvor er den ikke fornem, ja, fyrstelig med de ranke Palmer, der afgiver et enestaaende perspektivisk Syn; og de vildsomme Krat og Skove, hvor en rislende Bæk vækker Lyst hos de farvede til et forfriskende Bad, hvilken Idyl er der ikke saadanne Steder. Hvilken Udsigt er vel herligere end den, man har fra Kildehaverne »*Springgardens*« mod *Kings-hill*; som Baggrund det vekslende blaanende Hav og den bølgede Slette med det mandshøje Ginnee-grass, indesluttet af skraanende, frodige Bjerger.

Om den interessante Ruin vokser Palmer, Agaver og Blomster flatterende op i deres svulmende Pragt.

Lolly-hill med sin foraarstrønne Bananfylde ved Foden af det ødelagte Taarn, over hvilket Løvtræers Kroner tunge af Frodighed hælder sig, har ogsaa sin Charme; men dejligst af alt paa St. Croix er *Creques-Dalen* med sin frodigt udviklede Skov, hvis afvekslende Udseende faar én til at mene, at dér maa alle Tropens Vækster have hjemme.

Alt, hvad man paa det prægtige St. Thomas saa og beundrede, ser man her og mere til, svulmende og frodigt i endnu højere Grad end paa Søsterøen synes alt at være.

De mægtige Silkebomuldstræer med de forunderlige Brætrødder og gigantiske Figen-træer næsten kvæles af Orkideer og de ananaslignende Planter, der lig Fuglereder strutter ud paa Grene og Luftrødder.

Rigblomstrende Guirlander slynger sig i overdaadig Yppighed fra Gren til Gren og formes til de eventyrligste Blomstertæpper, hvorfra der strømmer den liflige, krydrede Tropeparfume; den hidlokker Sværme af underskønne Sommerfugle, der som et Farvebrus hæver og sænker sig fra det ene Blomstertæppe til det andet.

I Baygræs og Nutgræs staar røde, blaa og gyldne Blomster, der drager honningsøgende

Bier til med deres glødende Farver og søde Duft, og vild Tamarinde og Mispel flokker sig sammen med Guavabuskene til smukke mørkegrønne Kratskove, hvor Snylteplanterne breder deres silkelignende Traade over mangt et Træ, der fuldstændigt indhylles i et gyldent Slør. Passionsblomsten klynger sig til de ærværdige Figentræer, Mango og Brødfrugtræer, som gæstfrit huser Skovens utallige slyngende og krybende Planter.

I Krattene vokser en lille Ærteblomst, der har de morsomste Frø. Kребseøje kaldes den lille Ært, der er rød og sort og skuffende ligner et Kребseøje. Det lille Frø har Ord for at være lykkebringende og bæres af den Grund som Amulet, indfattet i et Smykke.

Al denne Herlighed er Dansk, jubler det i os, da vi kører ind mod Christianssted ad den sjælden naturskønne Vej, der fører til *Crequis*, Krakiet, som Folket paa »*Santa Cruz*« kalder Stedet.

»*Blue-mountain*« og »*Mount-eagle*« med de mange Pelikanreder ude paa de ludende stejle Klippeskrænter fanger og fængsler vort Blik, medens Solen daler og den store, stille, tropiske Nat i sin skønneste Pragt gaar frem.

Fra »*Ocean-Traveller*«s Dæk sender vi vor Afskedshilsen til de dansk-vestindiske Øer. Stjernerne funkler og spejles i Havet, hvor alle Stjernebillederne gengives. Himmel foroven og Himmel forneden, og til de kendte Stjernebilleder følger sig det herlige Sydkors, Nat-himlens tindrende Kors.

TIL

FORFATTERINDEN FRU THORA VISBY-PETERSENS MINDE

Da det danske Flag blev strøget paa den lille Ø derude i Vestindien, hvor Forfatterinden Fru Thora Visby-Petersen havde henlevet en Del af sin Barndom, sved det i hendes Hjerte, at andre fremtidigt skulde kalde det deres, som hun elskede og havde været vant til med Stolthed at kalde sit. Og saa samlede hun sine Minder og fortalte dem til andre, ikke i Propagandaøjemed, men for ganske jævnt og dagligdags at skildre, hvad Livet og Egne derude i Tropelandet ejede af Poesi, der fortryllende og dragende fæstnede sig i den Sjæl, som een Gang havde færdedes der.

Saaledes blev da disse »Minder« til.

Men næppe var Manuskriptet til den gaaet i Trykken og Korrekturene begyndt at samle sig paa Forfatterindens Arbejdsbord, før Kræfterne svigtede hende, og Livet ebbede ud, just som hun — dybt grebet ved at se de uendelige Dybder af menneskelige Lidelser, som fulgte i Verdenskrigens skræmmende Spor — med hele sit varme Sind var gaaet i Gang med at øve en velsignelsesrig Barmhjertighedsgerning for Polens lidende Børn.

Som et bestandigt Vidne om denne varmtfølede, højmodige, milde og hjertensgode Kvinde med det lyse Syn paa Menneskene og Livet, vil imidlertid disse Blade staa for Eftertiden som et sidste haandgribeligt Minde for dem, der har lært at skatte hende som Skribent og ære og beundre hende som Menneske.

Forlaget.

I CRAYKID - ST. CROIX

ALLÉ VED BASSEND (CHRISTIANSSTED) - ST. CROIX

INDGANG TIL EN HAVE - ST. CROIX

DEN ROM.-CATHOLSKE KIRKE - ST. THOMAS